

Gyermekkorom meghatározó nyári emlékei közé tartozik a táborozások sora. Nyaranta résztvevője voltam a fonyódligeti úttörőtáboroknak, társaimmal együtt boldogan utaztunk a ma-

gyar tenger mellé a 10 napos kiruccanásokra. Persze akármilyen jó volt lubickolni a Balcsi néha igencsak hús habjaiban vagy kergetni a kutyabőrt a kikapott fűvű focipályán, azért a másfél hét alatt néha nem tudtunk mit kezdeni magunkkal. A szokványos badacsonyi hajókázáson kívül bizony sehova se vittek bennünket. Gimnazistaként már nem sátrat verni, hanem nyári munkára mentem, így a tábori hangulatban csak plébánosként mártózhattam meg újra, mégpedig akkor, amikor cserkészeket fogadtam a paplakkal szomszédos közösségi házunkba.

Ámulva figyeltem, milyen talpraesetten, ügyesen foglalkoznak ezek a főiskolás, egyetemista fiatalok a rájuk bízott porontyokkal. Varázslatos, pergős tábortúzi mókáikra rendre közéljük sompolyogtam. Tanulságos kerettörténetük, izgalommal teli túrázásaik valósággal lenyűgöztek. A tőlük ellesett „fogásokat” saját nyaralásainkon kamatoztattam. A Bajomban eltöltött 8 esztendő alatt kis hazánk összes jelentősebb hegyvidékét bebarangoltuk. Az országjárás itt Kanizsán folytatódott. Nem egyszer velem tartanak az előző

Táborozás – az meg minek?

állomáshelyem azóta már ifjúvá serdült „kölkei”, hiszen aki egyszer megrészegült a portyázások zamatától, nehezen tudja abba hagyni ezt a nomád, de ezernyi meglepetést, csodát tartogató kalandozást. Tulajdonképpen mi a csuda jó ebben a napokon át tartó bolyongásban, a megszkott kényelem elhagyásában – kérdezhetné a kedves olvasó.

A választ egy tábori kisokosban találtam meg. Ilyen frappánsan nehezen tudtam volna visszaadni, amit évről-évre átélhet, aki szedve a cókókját hátat fordít az ismertnek, a megszokottnak. „A tábor, az élet kicsiben” – fogalmaz a kiadvány. Azt tudatosítja bennünk, hogy milyen kevés kell ahhoz, hogy jól, hogy embernek érezzük magunkat. Isten, társak, némi élelem, egy sut, ahol meghúzzhatjuk magunkat, ennyi... Ki foglalkozik akkor Internettel, meg ócska szappanoperákkal, városi pletykákkal, műanyagkultúrával... És akkor az egymásra utaltságról, az alkalmazkodásról, egymás mélyebb megismeréséről, a szeretet iskolájáról még nem is beszéltem. Ez bizony

mind-mind annak a néhány napnak a hozadéka. A táborozás akkor éri el célját, ha más embereként szállunk le a vonatról, mint akik elutaztunk. Valahogy azzal az érzéssel, hogy „őrizzük” (Vö. Ter 4,9).

De mindazoknak az értékeknek is, amelyek a szemünk láttára születnek az életnek ebben az egyszerűségében.

Ezek után talán érthető, miért vagyunk „beszóva”, amikor a tavasz illatát görgeti a szél, amikor a hónapok egymásnak adják a stafétabotot, s egyre közeledik a július, amikor teli vagyunk kíváncsisággal: vajon idén kikkel találkozunk, kiket ismerhetünk meg újonnan, s mik lesznek azok az élmények, melyeket önfeledten mesélünk majd egymásnak egy egész álló éven át... Még röpké két hónap és kezdődik az élet kicsiben! Ugye a te szíved is hevesebben kalapál?

Horváth Lóránt
plébános

Jézus, a világ lelke

Henri Boulad SJ szentbeszéde - Alexandria, 1998. május 31.

Kedves Barátaim

A huszadik század a Föld nevű bolygónak, ennek a „világnak” a százada lesz. Régen, Egyiptom, Kína, India, Amerika távol esett egymástól. Hogy az egyik országból a másikba eljussanak az emberek, napok, hetek, hónapok fáradtságos utazására volt szükség. Most, a világ hirtelen csoportosult, egységbe foglalódott, egymásba illeszkedett.

A huszadik század átélte a történelem első világháborúját: 1914-18. Előtte nem volt még világháború. Átélt a második világháborút: 1939-45. Reméljük, nem lesz harmadik világháború, mert az a világ végét jelentené.

A huszadik század megteremtette a Népszövetséget a történelem első világszervezetét. 1945-ben ennek helyébe lépett az ENSZ, az Egyesült Nemzetek Szövetsége, és vele az OMT, az UNESCO, az UNICEF, a Nemzetközi Vöröskereszt; mindezek a szervezetek székhelyükkel Genfben egyre több kapcsolatot hoznak létre az emberek között, a népek, a nemzetek között.

A huszadik század megteremtette az internetet, a világhálót. Ki sejtette volna a század elején az internet népszerűségét? E-mail: hálózobánkban ott van az egész világ! Az utcán sétálgatva mindenfelé látjuk az embereket mobiltelefonjainkkal, félig sznobizmus, félig a hasznosság hajtja őket! Röviden szólva: a világ egyesül. Ez jó vagy rossz? Ez jó!

Két héttel ezelőtt Genfben tartózkodtam, ahol egy nagy tüntetésnek voltam a tanúja. Svájc történetében először az emberek lemen-

tek az utcára és kirakatokat törtek be, áruházakat raboltak ki. Genf, a par excellence nyugalmas város! Mi volt ez? A G7 és az OMC csúcstalálkozója, vagyis a világ hét nagy nemzete és a Kereskedelmi Világszervezet megkísérli monopolizálni a világ javait egy bizonyos mennyiségű nagyon gazdag ország, illetve multinacionális cég hasznára; és akkor a nép közbelépett: „Nincs szükségünk ilyen világra, amelyben néhányan saját hasznukra sajátítják ki a világ javait!”

Mindazonáltal az evangéliumban olvasva Jézus imádságát: „Atyám, add, hogy legyenek mindenütt egyek” (Jn 17,21), arra gondoltam: „egy közös világban!” A világ egység felé tart. De milyen egység felé? És kinek, kiért? Nos, itt szükséges egy vallásos gondolatmenet, amely áthatol ezen a politikai struktúrán, egy olyan teológiai gondolkodás, amely egyre inkább teret nyer: azt nézi, hogy az evangéliumnak milyen hozadéka, Krisztusnak milyen dolga van ebben a világegységben. Van egyik oldalon az épülő világ és másik oldalon Jézus-Krisztus valamint az egyház, vagy létezik a kettő között valamilyen kapcsolat?

Nos, ezen szeretnék veletek együtt gondolkodni. Mi a különbség egy élő és egy halott test között? Semmi! Minden sejt a helyén van, minden szerv, minden testrészt ott van. Az egyik él, a másik halott. És attól kezdve, hogy meghalt, megkezdődik a felbomlás, minden szétesik. Mi hiányzott? A lélek, amely összetartotta a test minden részét, amelynek a segítségével a

test egy szervezetté állt össze; az egység szertefoszlott és a test felbomlik. Ez egyszerű. A világ is egy mindent elrendező szervekből összeálló test, egy szellem által élővé tett test, melyben a szellem összegyűjti a részeket; ezáltal az egész: a test és a lélek egyet alkot.

Talán olvastátok Paulo Coelho „Alkimista” című regényét. A világ személytelen lelkeről beszél, amelyet sokat emlegetnek a mai ezoterikusok. De Jézus a világ lelke! És a világ nem a struktúrákon fog felépülni, mert a lélek az, amely szüli a struktúrákat, nem a struktúrák szülik a lelket. A lélek teremti meg az egységet, nem pedig az egység a lelket. Kell egy lélek! Ez az épülőben és szervezkedőben előrehaladó világ - és ez nagyon jól van - keres egy lelket. Ezen a ponton van az evangéliumnak üzenete.

Néhány nappal ezelőtt ünnepeltük Jézus mennybemenetelét. Jövő héten pedig elérkezik Pünkösöd ünnepe. Ez a két ünnep sokat megvilágít mindebből. Azt mondják: Jézus felment az égbe. - Nem, nem ment fel az égbe, inkább eltűnt a szemük elől.”

A Mennybemenetel nem indulás, hanem inkább alámerítkezés: „eltűnt a szemük elől”. A Názáreti Jézus eltűnik, mint történelmi személy, ember az emberek között, a szívünkbe költözik és ott munkálkodik tovább. Kedves barátaim, ez az a pillanat, amikor Krisztus elfoglalja királyságát. Ez a Mennybemenetel mély

értelme . Ezentúl a világ lelke, kovásza leszek - mondja Krisztus. Ezért mielőtt eltűnik szemük elől, még ezt mondja nekik: „*És íme, veletek vagytok a világ végéig*”. (Mt, 28,20b) Nem mondta volna, ha elmegy. Mondta, mert itt maradt velünk, sőt a világ szívében maradt, és megkezdte munkáját.

És Pünkösd, mely néhány nap múlva jön el? Ez a Szentlélek ünnepe, mely Krisztusból árad ki, melyet már a keresztfán is kiárasztott, és amely hirtelen kiteljesedik ezen a napon.

A Szentlélek az, aki minden egyes ország, minden nemzet, minden egyén, minden szervezet, minden struktúra, minden társaság belsőjében dolgozik, építi a világot. Vannak a külső díszletek, az Egyesült Nemzetek, az UNESCO, az UNICEF, OMS és még sok más szervezet hatalmas épületeikkel, és van a világ belseje: a benne helyet foglaló Szentlélekkel. Semmi haszna nincs számítógépek vagy repü-

lőgépeket gyártani, utazási ügynökségeket nyitni, ha a Lélek nincs benne. Azt szokás mondani, hogy mindenkivel kapcsolatban vagyunk, se senkivel nem vagyunk kapcsolatban, ha a szív nincs benne a kapcsolatban.

Kedves barátaim, a holnapról szólva nem az számít, hogy e-mailünk legyen, hanem, hogy szeretetünk legyen. Nem az e-mail teremti meg az összeköttetést az emberekkel. Teremthetnek kapcsolatot e-mailen keresztül Japánnal, Amerikával, de lehet, hogy nem ismerem a szomszédomat, sem aki a vonaton vagy a templomban ül mellettem. Nem az eszközök, nem a technika fogja megteremteni a világ egységét.

Jézus nem valamiféle baleset a történelemben, hajsza a levesben, ahogy mondani szokás. Jézus Krisztus az, aki élete és halála által, feltámadása, Mennybemenetele és a ránk kiterjedő Szentlelke által egyesíteni tud! Ezért hiszünk Jézus

Krisztusban.

Kedves barátaim, ma mi vagyunk megbízva azzal, hogy terjesszük, éljük, megértjük ezt az üzenetet, és hogy környezetünkben, családjainkban, irodáinkban, templomainkban az egység eszközeivé váljunk. Nem könnyű ezt építeni, de a Szentlélek segítségével Jézus szívünkben és a világban már munkához látott, hogy megvalósulhasson a világ egysége.

„Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat...” (Mt 23,37) - mondta. Ezért az egységért imádkozott, hogy halála előtt létrejöjjön. Utolsó imádsága:

„*Megosztottam velük a dicsőséget, amelyben részesítettél, hogy egy legyenek, amint Mi egy vagyunk: én bennük, Te bennem, hogy így ők is teljesen egy legyenek...*” (Jn 17,22)

Amen

Meghívó

*Szeretettel hívjuk Önt és kedves Családját
2011. június 4-én szombaton este 7 órakor kezdődő
jótékonyági hangversenyünkre palini templomunkba.*

Martonné Németh Mária

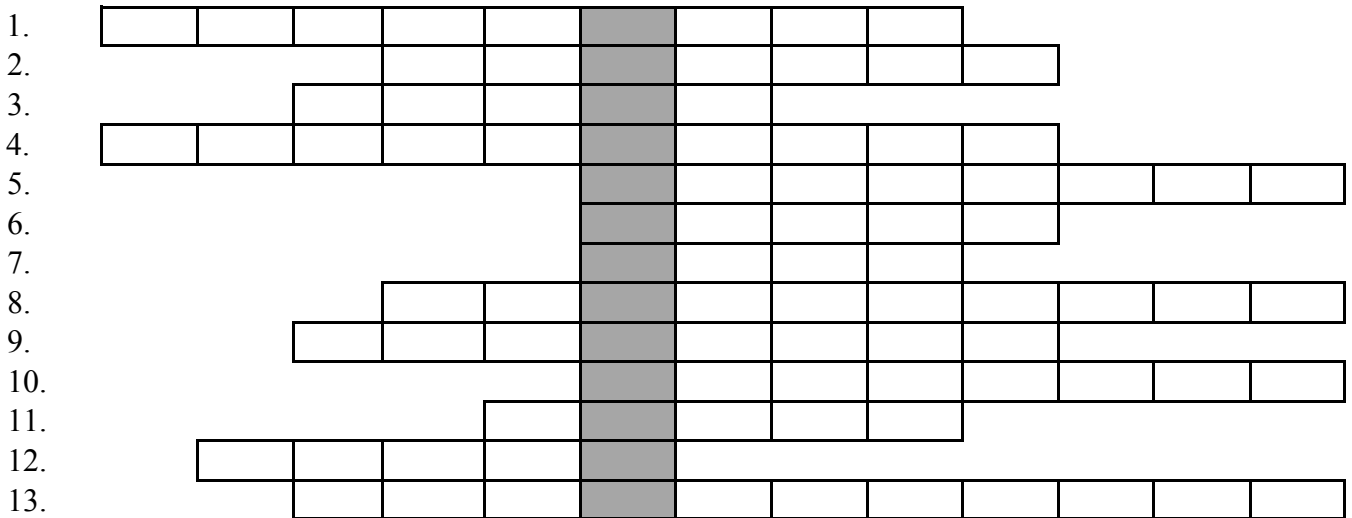
kántor-karnagyunk műsorának bevételét az újonnan beszerzett digitális orgonánk árának törlesztésére fordítjuk.

Palini R.K. Egyházközség Képviselőtestülete

Műsor:

M. Corrette	A-Dúr Preludium
Koloss István	Choreae Hungaricae (Lőcsei virgináلكönyv)
J.G.Walther	h-moll Concerto
L.N. Clerambault	Szvit II. tónusban 3 tétele: Basse de Cromorne Flutes Récit de Nazard
J.S. Bach	c-moll Preludium
J. Pachelbel	Von der Geburt Christi : Von Himmel hoch, da komm ich her
Liszt Ferenc	Choral: Nun danket alle Gott
Liszt Ferenc	Ave Maria (Arcadelt)
Th. Dubois	Toccata

1. Embertestvérünk más szóval
2. Itt nevelkedett Jézus
3. Az egyház feje, az egyik apostol
4. Az egyház eltetője és megszentelője
5. A népek apostola
6. Ádám és Éva ezt követték el
7. Az egyház látható feje
8. Isten után kit kell legjobban szeretnünk
9. Az Úr napját meg!
10. Jézus más szóval
11. A biblia jelentése

12. Evangélista volt
13. Ilyen jelzővel emlegetjük a Szűzanyát

Dobj! Fuss!

A játéktér: tetszőleges méretű terem, vagy udvar

Eszközigény: labdák, vagy dobókorong (frisbie)

Gyereklétszám: tetszőleges, de legalább 4 fő

Előkészítés: A játéktérre krétával /udvaron a salakba/ egy képzeletbeli négyszög négy csúcsára tornakarika méretű kört rajzolunk. Teremben esetleg tornakarikát használunk, vagy tornaszalagot, de ekkor hívjuk fel a figyelmet a balesetveszélyre!

A játék menete: minden játékos két étellel rendelkezik. A labdát, dobókorongot kell úgy dobni a társnak, hogy ő úgy tudja megfogni, hogy ne kelljen kilépnie a karikából. Aki el ejti vagy rosszul dob életet, veszít. Amikor egy játékos már kiesett, akkor kezdődik a futkosás. *Dobás után* a dobójátékosnak át kell szaladnia egy üresen álló karikába. Ki lehet ejteni őt úgy, hogy ha már látjuk hova fut, megpróbáljuk előbb a karikába dobni a labdát. Nagyon jó ügyességi és taktikai játék ez: egészen kiválóan fejleszthetőek a kognitív képességek is.

Szabályok:

Rossz az a dobás, melyben a dobott eszköz elkerüli a karika vonalát vagy túl magas.

Nem dobhatunk a térd vonala alá (túl alacsonyan), mert abból a labda földre csapkodása lesz, ilyenkor figyelmeztessük a játékos, többszörre vonjunk le tőle egy életet „rossz dobás” címen

Az életek folyamatosan fogynak, de játszhatjuk úgy is, hogy minden kiesett játékos után ismét két étellel rendelkeznek a bent maradtak. A játék rugalmasan alakítható több játékosra is, mi már játszottuk tízen is. Ha labdával játszhatjuk és ügyesek a tanítványaink, akkor a döntőben (két megmaradt játékos esetén) kicsérelhetjük a labdát egy kisebb méretűre.

ISTEN SMS Üzenetei

- 1./Kérlek,ne igyál,ha vezetsz!Még nem vagy felkészülve arra, hogy engem láss.
- 2./El tudod képzelni, mennyibe kerülne a levegő, ha valaki más szolgáltatná?
- 3./Mit kell tennem, hogy felkeltsem a figyelmedet? Adjak fel újsághirdetést?
- 4./Földi emberek, ne bánjatok úgy velem, mint egy marslakóval!
- 5./Ha elszalasztottad a hajnalt, nem baj, majd csinálok neked újat!
- 6./Hogyne lehetnél szuperman? Emlékszem, hogy tökéletesre alkottalak!
- 7./Ha azt gondolod, hogy Gioconda bámulatos, látnod kell az én mesterdarabomat... a tükrökben.
- 8./Ne feledd az esernyődet. Nekem öntöznöm kell a növényeket is.
- 9./Véleményem szerint Te vagy a legszebb teremtménye a Földnek. OK, kicsit elfogult vagyok.
- 10./Várlak a házamba, vasárnap, a

- meccs előtt.
- 11./...és hozd el a gyermekeket is.
 - 12./Melyik részét nem érted annak, hogy „Ne...”?
 - 13./Beszélünk kell egymással!
 - 14./Szeretem az esküvőket, hívj meg a tiédre!
 - 15./Ezt a „Szeresd felebarátodat...” komolyan gondoltam.
 - 16./Én szeretlek téged, és téged,és téged!
 - 17./Megtaláltad az utad....Elviszel magaddal?
 - 18./Kövess engem!
 - 19./.....és ha akarod tudni, hogy Isten mit akar mondani, olvasd a Bibliát! Olvastad már az én bestselleremet? Komoly kihívás!
 - 20./Örömmel viszem a keresztedet. Gyere!
 - 21./Sehol sem vagy egyedül, itt vagyok neked.
 - 22./Bízz bennem.
 - 23./Add magad a kezembe és figyelj!
 - 24./Ne hagyj el engem!

Boldog

*Akinek nem rongyos a lelke,
de fényes, mint a nehéz
selyem,
aki hiszi is, amit mondott,
akit nem zsarol a félelem.*

*Boldog, akit nem az önérdék
kormányoz, hanem önként
szolgál,
adósait nem tartja számon,
görbe utakon titkon sem jár.*

*Boldog, akinek láthatatlan
püpként a múlt nem ül
a hátán,
nem üzletel gazemberekkel,
árnyékán nem táncol
a sátán.*

*Akinek a szemén kifénylik,
hogy süit benne az Isten
napja,
akinek lelke nehéz selymét
magasságos szél lobogtatja.*
(Jókai Annának)

Mezey Katalin

Kaposfüredi ministráns találkozó

Kaposfüreden május 7-én szombaton volt a Kaposvári Egyházmegye ministráns találkozója, melyen az atyával mi is részt vettünk. Először is regisztrálni indultunk a művelődési házba. Aztán imádság volt a templomban. Utána előadások voltak csoportonként azután egy szünet és kezdődhetett a szentmise. Mise után kaptunk ebédet is. És délután elindultunk a vetélkedős programokra amelyeket különböző helyszíneken tartottak. Nagyon jól éreztem magam. Köszönöm atyának hogy részt vehetünk ezen az érdekes ministráns találkozón, melyről mindenki élményekkel gazdagon távozhatott. Ihász András 7.o.

2011. május 07-én ministráns találkozót szervezett az egyházmegye, melyre én is meghívást kaptam. Szombat reggel 08:00 órakor volt a KÖGÁZ parkolóban a gyülekező. Utunkat autóbusszal tettük meg. Fél tízre értünk Kaposfüredre. Úticélunk 1. állomása a művelődési ház volt, ahol megtekintettünk egy rajzfilmet, amely *Boldog II. János Pál pápa* életéről szólt. 2. állomásunk alkalmával magunkra vettük a ministráns ruhát és bementünk a kaposfüredi templomba ahol részt vettünk a szentmisén. Ezt követte egy finom ebéd. Menü: gulyásleves és pogácsa volt. Ezután csoportokba oszlottunk és kezdődött a játék. 1.feladat: A pápa életének sorbarakása. feladat: A pápa gyűrűjének megcsókolása. 2.feladat: "Éljen a pápa!" mondat kimondása lengyelül. 3. feladat: Afrikai állatok kirakása, mivel a pápa járt ott és látta ezeket az állatokat: Zsiráf, elefánt és egy majomszerű lény. 4.feladat: sörös flakonokat kellett lelőni csúzlival. A feladatokat mind a 16 csapat sikeresen végrehajtotta. Ezután finom süteményeket ettünk uzsonnára. Fél ötkor hazaindultunk. A találkozón nagyon jól éreztem magam, és számomra nagyon tanulságos volt. Mandl Barnabás

Mi dolgunk a világon ?

Hogy hősök legyünk? Díjazott színészek, föltalálók, focisták, sztárok, akiknek nevét még haláluk után is emlegetik legalább két-három hétig? Vagy egyszerű milliárdosok Honoluluban virágfüzérbe öltözött barna lányok között, akik unalmukat osztatandó csődbe kergetnek olykor kisebb-nagyobb országokat?

Vagy legyünk önkéntes és fizetés nélküli köztakarítók, mint N. barátom, aki tízlakásos társasházuk kis kertjében minden héten összeszedi a szemetet, és „emésztí a buzgóság az Úr házáért”, ahova pár éve tért meg. A minap levelet kaptam tőle:

„Időről időre szóvá kell tennem, hogy a szenteltvíztartóban koszfelhő úszik a vasárnapi mise előtt... Ha időm engedte, volt már úgy, hogy ki is cseréltem... De azért érkezem fél órával korábban, mert énekpróba van.

Szóltam a sekrestyében, s azt a választ kaptam, hogy nem az ő dolguk, hanem a takarítóé, aki hétfőn tisztítja a szenteltvíztartót, de vasárnap van a nagymise...

Elég kiábrándító élmény emelkedett gondolattal belenyúlni a körömpiszokfelhőbe...

Sajnálom, hogy mint afféle újdonsz rendszeresen »okoskodnom kell« ez ügyben." Igazad van, kedves N.! Csak azt teszed, amit Mesterünk tett volna, aki bizony kiverte a kufárokat a templomból, mire tanítványainak eszükbe jutott az írás szava: „Buzgóság emészt el házadért." (Jn 2,17)

Megváltónknak „nem volt dolga" templomot takarítani, a hálátlan kilenc leprást gyógyítani, a rosszéletű számáriai asszonynak kinyilatkoztatni, az áruló tanítványok lábát megmosni, sőt, azt is megtehetette volna a Getszemáni-kertben nagycsütörtök éjszakáján, amit Názáretben művelt - mikor rokonai és gyerekkori pajtásai az Örömhír hallatán szakadékba akarták lökni - „ áthaladt közöttük".

Árpád-házi Szent Margitnak sem lett volna dolga királylány létére, hogy a kolostor konyháját, edényeit súrolja.

Szent Ferenc egyik nagy tanítása, hogy a „képmás", amire teremtetünk, a Második Személy.

Tehát akkor hordozzuk Isten vonásait e földön, ha úgy viselkedünk, mint Jézus Krisztus. Ha

a Megváltót idézzük föl társainkban: lám, Ő is így tett volna! Kérdezd meg a sekrestyében forgolódo fiatalokat, akik közül néhányan bizonyára a papi hivatásról is ábrándoznak: Jézus vajon kimosta volna a szenteltvíztartót? Talált bármit e földön, ami nem tartozott őrá?

Éppen, mielőtt e cikket elküldtem volna, érkezett N. újabb levele: „a vasárnapi nagymisére megtisztult a szenteltvíztartó - a Jóisten, a világ nagy tisztítója, így intézte."

Czakó Gábor

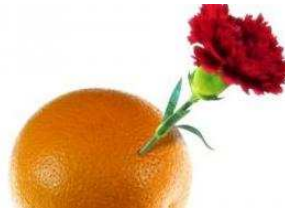
A tanár sok-sok hibáján keresztül tanulta meg, hogy hogyan legyen bölcs és együttérző nevelő. Íme az egyik hibája. Igazgató lett egy iskolában, amikor az egyik fiú odajött hozzá, és közölte, hogy máshová kíván iskolába járni. - Miért fiam? Mi a baj? Hiszen jók a jegyeid. - Semmi baj sincs, uram. Csak éppen másik iskolába akarok járni. - Talán a tanárok? Nem szereted valamelyik tanárodot? - Nem, uram. Semmi bajom sincs a tanárokkal. - Akkor talán a diáktársaidal? Verekedtél valamelyikkel? - Nem, ura. A társaimmal sincs semmi bajom. - Az igazgató erre hosszú ideig nem szólt egy szót sem, gondolván, hogy hallgatása majd szóra indítja a gyermeket. Hirtelen könnyek törtek elő a gyermek szeméből. Az igazgató érezte, hogy ő nyert. A leggyengédebb és legmegértőbb hangján megkérdezte: - Azért sírsz, ugye, mert valami bánt? A fiú bólintott. - Hát akkor mondd el, hogy miért sírsz! A gyermek az igazgató szemébe nézett, és azt mondta: - Mert ezeket a kérdéseket teszi fel nekem.

Anthony de Mello

Egy csepp közélet

A párttűtő Szerető Szabolcs

Átvétel a Magyar Nemzetből

Ahogy Gyurcsány Ferenc a KISZ-t eltemette, úgy lehet, hogy az a küldetése, hogy az MSZP-nek is megássa sírját, és beletemesse. (Csintalan Sándor a Magyar Nemzetnek, 2004. augusztus 25.)

Úgy általában Magyarországon már többé-kevésbé véget ért, az MSZP-ben, a baloldalon még nem a Gyurcsány-korszak. A szocialista párt viszonyait igen jól ismerő Csintalan Sándor jövőbe látó mondatát nem először idézzük. A sírt már megásta a bukkott miniszterelnök mint a tavalyi kétharmados forgószelket keltő választói indulat felkorbácsolója.

Ne feledjük, több mint hatvan éve nem volt arra példa Magyarországon, hogy az alakváltó baloldali (kommunista–szocialista–liberális) szellemi, gazdasági érdekcsoport politikai képviselője nélkül lehessen alapvető ügyekben dönteni. Ezért a sokszor irracionális düh, a mértéket és országhatárokat nem ismerő brutális utóvédharc. Holott a frusztrált baloldal epeömlése a történelmi lehetőséggel jól-rosszul élni próbáló jobboldal helyett éppenséggel a 2008-as népszavazástól – egyelőre – a tavaly őszi önkormányzati választásokig tartó példátlan kudarc sorozata kovácsára, Gyurcsány Ferencre is irányulhatna. Ehelyett a nyilvánosság azt látja, hogy az MSZP önként és elszántan felsorakozik a végre az ügyesség látókörébe

került politikus mögött. A hála azonban nála sem politikai kategória: a demokratikusan megválasztott pártvezetés elleni aknamunka az „Orbán Viktor ügyességével” vívott heroikus küzdelem idején sem szünetel. A Csintalan-interjú idején egyszer már legyőzte egy huszáros rohammal az MSZP régi elitjét, amikor a párt talpasait maga mellé állítva megpuccsolta a Medgyessy Pétert még a kádári MSZMP világából ismerős módszerrel megpuccsolókat. Ám a pártot végül nem tudta maga alá gyűrni. Patthelyzet alakult ki, amelynek feloldására ismét csak ő rendelkezik forgatókönyvekkel, nem a régi elit támogatásával annak lassúságát és ötlettelenségét is megjelenítő pártelnök, Mesterházy Attila. A lapunk tegnapi számában megjelent hír a Gyurcsány közeli Demokrata Párt sajátos határozatairól és az érintettek reakciói azt sejtetik, hogy a volt miniszterelnök mindenképpen a jelenlegi pártvezetés és az MSZP elnevezés nélkül képzelet el a balliberális, „demokrata” jövőt. Ez világos (had)üzenet, az izgága Gyurcsány és a Mesterházy-féle vezetés között soha nem köttetik tartós béke, legfeljebb ideiglenes, hazug kompromisszum. Olyan hatalmi harc ez, amelyről nehéz elképzelni, hogy valamelyik fél teljes győzelmével zárul, hiszen ne feledjük, az a varázspálca, amivel a baloldal egykori vezére oly ügyesen trükközött 2004-ben az MSZP, 2006 tavaszán pedig a választóközönség előtt, már régen eltö-

rött. Ahhoz viszont lehet még elegendő ereje, hogy abba a bizonyos sírba beletemesse a pártot.

Szerencsére mindez már nem Magyarország, hanem a szocialisták problémája. Sajnálatos viszont, hogy a kormánytól balra álló ellenzék a hatalmi küzdelem állásától függetlenül a bukkott miniszterelnök kottájából játszik. Uszítás, konfliktusok szítása bármi áron. De saját híveinek is hazudik az az ellenzék, amely belátható időn belül elérhető célként az új alkotmányos rendszer megváltoztatását tűzi ki. Ettől a folyamatos gyurcsányi párttűtés csak távolabb visz.

Receptrovat

Bordáék konyhájából Borzas gombóc- sztrapacska

5-6 közepes burgonyát lereszelünk. Hozzáadunk egy kis sót, 1 tojást, 5-6 púpozott kanál lisztet, majd galuska sűrűségű tészta keverjük. Forró, sós vízbe galuskákat szaggatunk belőle, majd 8-10 percig főzzük az újra forrástól számítva. Megmelegítünk 20 dk darált tepertőt és arra szedjük szűrőkanállal a galuskát. Jól összekeverjük és még melegen salátával tálaljuk, amit meglocsolunk tökmagolajjal.

Halfilé zöldséges lencsével

Hagymát piritünk egy kis olajon. Hozzáadunk 4-5 sárgarépat, amit kockára vágunk. 20 dk lencsét felöntünk egy kevés húslével és puhára pároljuk. Oliva olajon megpirítjuk a sózott, borsozott halfilét. Oliva olajjal összemixelünk egy marék zöldség zöldjét és a tányér szélét körben ezzel díszítjük. A tányér közepére halmozzuk a lencsét és ráhelyezzük a halfilét.

Hallotta?...

Kutatók még a Megváltó vércsoportját is beazonosították

Jézus 3D-ben: pontos ábrázolás a lepel alapján?

Egy nemzetközi grafikuscsoport a legújabb számítógépes technológia segítségével életre keltette a torinói leplen látható Jézus alakját.

A háromdimenziós képek teljesen valószínűek, és láthatók rajtuk a keresztre feszített Megváltó testi sérülései. Ray Downing, komputergrafikus-művész és csapata egyéves munkával a legmodernebb elektronikai eszközök és szoftverek alkalmazásával elkészítette a torinói leplen látható Jézus arcát és alakját háromdimenziós változatban. A képeken meglepően élethűnek láthatjuk Krisztust, és meglehetősen másnak tűnik, mint az eddigi ábrázolásokon.

A sebek

Könnyen kivehetők Jézus testén a súlyos sérüléseket okozó, brutálisan alkalmazott korbácsütések nyomai. Az egész testet borító véres sebekből arra lehet következtetni, hogy a korbács vége nem szíjból, hanem fémes anyagból készülhetett. Az sem elképzelhetetlen, hogy buzogánnyal ütötték a testet. Térdei több, mint kétszeresére dagadtak, talán a keresztút alatti esések miatt torzulhatott el ennyire, ugyanis valószínű, hogy Jézus többször zuhanhatott térdre a sziklás talajú úton.

Az öt kísérő katonák brutalitására utal az is, hogy nemcsak testét, de arcát is korbáccsal üthették. Legalábbis erre következtethetünk szintén vérző, megduzzadt arcából. A keresztre feszítéskor nem a legtöbbször ábrázolt módon, azaz a tenyérbe ütötték a szögeket, hanem a csukló tövébe. Ugyanúgy, ahogyan a Jeruzsálem óvárosában talált csontvázon látható, amelyről több szakértői elemzés is kimutatta, hogy keresztre feszítéssel végezték ki.

A testi sérülések jól kivehető volta mel-

lett, a képek érdekessége még, hogy a 180 centiméter körüli sovány, de kimondottan izmos férfitesten klasszikus europid-anatóliai faji jeleket lehet megfigyelni. A leplen megperzselődött lenszálak is láthatóak, ezeket bizonyos sugárjelenség következményeként értelmezzik. jellemzője a magas intenzitás és a nagyon rövid, egy ezredmásodpercnél is kisebb időtartam.

Az eddigi kutatások eredményei

A 4,92 méter hosszú és 1,13 méter széles lenvászon leplen látható lenyomatról legelőször Secondo Pia készített képeket egy-egy üveglapra, 1898-ban. Amikor az arcról készült képet előhívta, csodálkozva tekintett rá. A leplen található lenyomat eleve negatív volt, amiből Secondo Pia arra következtetett, hogy a feltámadáskor felszabaduló rejtélyes energia vetítette rá az anyagra. Sokan azt is feltételezték korábban, hogy a vászonra Jézus képét ráfestették. Ezt 1902-ben a párizsi Sorbonne egyetemen Paul Vignon és kollégái cáfolták, mivel szerintük középkori művész nem lehetett képes negatív kép megfestésére.

1973-ban a lepelről ragasztószalag segítségével, virágpormintát vettek. Max Frei, a zürichi rendőrség tudományos osztályának vezetője kilencévi kutatás után 49 pollenfajtát azonosított. Ezek közül 11 Franciaországra és Olaszországra, 24 Törökországra, 14 Palesztinára jellemző. Ebből nyolc, sós talajt kedvelő növény, amely a Holt-tenger vidékén, további hat faj pedig csak Jeruzsálem környékén őshonos. 1976-ban a lepel felvételét olyan képszerkesztő programmal vizsgálták meg, amely domborzati képeket tud készíteni a Holdról és más égitestekről. Ezzel egyértelműen bebizonyították, hogy a vászon egykor emberi testet fedett.

A lepel bizonyítékai

Az 1978-as vizsgálat alkalmával szálmintát vettek a lepel hátsó részén lévő, állítólagos vérfoltból és ragasztószalaggal magáról a lepelről is újabb 32 mintát rögzítettek. Ezeket a mikroszkópia és a mikrokémia amerikai szakértőjének, dr. Walter McCrone-nak küldték el vizsgálatra, aki egy évvel később közölte, hogy a törvényszéki orvostani vizsgálatok vér jelenlétét nem igazolták, a lenyomaton pedig két színezék, okker és cinóbervörös mutatható ki.

Ugyancsak 1978-ban Roger és Marty Gilbert kis piszoknyomokat fedezett fel a halotti leplen, a bal térdnél, valamint a sarkánál és a törött orrnál.

A talpak környékéről vett és vizsgált szennyeződések a jeruzsálemi sziklás-rokktól ismert édesvízi travertino aragonitból, azaz mészkőből származnak. 1999-ben a Saint Louis-i 16. Nemzetközi Botanikai Kongresszuson ismertett eredmény szerint, melyet izraeli és amerikai professzorok által végzett vizsgálat mutatott ki, a leplen talált pollenek olyan virágokból származnak, amelyek együtt csakis a Jeruzsálem-Hebron régióban található meg. Mi több, éppen március és május között nyílnak, éppen abban az időszakban, amikor Jézust keresztre feszítették.

A sebek környékén, a leplen fellelt vöröses anyag a korábbi elképzelésekkel szemben nem festék vagy állatból származó vér, hanem emberi vér, és a Közel-Keleten gyakori AB vércsoportba tartozik. Dr. Giovanni Tamburelli számítógépbe táplálta az emberi vér paramétereit, hogy a gép kimutassa a leplen található összes vérnyomot. Az arcon szabad szemmel nem látható hajszálerekből származó vérnyomokat talált, aminek konklúziója alapján kizárta annak a lehetőségét, hogy a képmás létrejöttében emberi kéz játszhatott közre.

2011. június

1. szerda: SZENT JUSZTINUSZ
[ApCsel 17,15-22](#) - [18,1](#); [Zs 148](#); [Jn 16,12-15](#)

Én azt hirdetem nektek, akit ti ismeretlenül tiszteltek

2. csütörtök

(Szent Marcellinusz és Péter)

[ApCsel 18,1-8](#); [Zs 97](#); [Jn 16,16-20](#)

Pál bizonyosságot tett arról, hogy Jézus a Krisztus

3. péntek: LWANGA SZENT KÁROLY ÉS VÉRTANÚTÁRSAI

[ApCsel 18,9-18](#); [Zs 46](#); [Jn 16,20-23a](#)

Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok

4. szombat

(Szent Quirinusz-Kerény, Caracciolo Szent Ferenc)

[ApCsel 18,23-28](#); [Zs 46](#); [Jn 16,23b-28](#)

Apolló nagy segítségükre volt azoknak, akik hívőkké lettek

5. vasárnap: URUNK MENNYBE-MENETELE

(SZENT BONIFÁC)

[ApCsel 1,1-11](#); [Zs 46](#); [Ef 1,17-23](#); [Mt 28,16-20](#)

Jézus úgy jön el ismét, ahogyan szemetek láttára mennybe száll

6. hétfő

(Szent Norbert, Szent Kolos)

[ApCsel 19,1-8](#); [Zs 67,2-7](#); [Jn 16,29-33](#)

Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?

7. kedd

[ApCsel 20,17-27](#); [Zs 67,10-21](#); [Jn 17,1-11a](#)

Feladatom: az Isten kegyelméről szóló evangélium hirdetése

8. szerda

(Prágai Szent Ágnes, Szent Medárd)

[ApCsel 20,28-38](#); [Zs 67,29-36](#); [Jn 17,11b-19](#)

Az Úrnak ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket

9. csütörtök

(Szent Efrém, Szent Primusz és Feliciánusz)

[ApCsel 22,30](#); [23,6-11](#); [Zs 15](#); [Jn 17,20-26](#)

Tanúságot kell tenned Rómában is az Úrról

10. péntek

[ApCsel 25,13-21](#); [Zs 102](#); [Jn 21,15-19](#)

A meghalt Jézusról Pál azt állította, hogy él!

11. szombat: SZENT BARNABÁS APOSTOL

[ApCsel 11,21b-26](#); [13,1-3](#); [Zs 97](#); [Mt 10,7-13](#)

Barnabás derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel

12. vasárnap: PÜNKÖSDVASÁRNAP

[ApCsel 2,1-11](#); [Zs 103](#); [1Kor 12,3b-7,12-13](#); [Jn 20,19-23](#)

Megteltek mind Szentlélekkel

13. hétfő: PÁDUAI SZENT ANTAL

[2Kor 6,1-10](#); [Zs 97](#); [Mt 5,38-42](#)

Mindenben úgy viselkedünk, mint Isten szolgálja

14. kedd

(Szent Elizeus)

[2Kor 8,1-9](#); [Zs 145](#); [Mt 5,43-48](#)

Krisztus értünk szegénnyé lett, hogy általa meggazdagodjunk

15. szerda: ÁRPÁDHÁZI BOLDOG JOLÁN

[2Kor 9,6-11](#); [Zs 111](#); [Mt 6,1-6.16-18](#)

Isten a jókedvű adakozót szereti

16. csütörtök

[2Kor 11,1-11](#); [Zs 110](#); [Mt 6,7-15](#)

Isten evangéliumát ingyen hirdettem köztetek

17. péntek

[2Kor 11,18.21b-30](#); [Zs 33](#); [Mt 6,19-23](#)

Az összes egyházakért való gond terhel

18. szombat

[2Kor 12,1-10](#); [Zs 33](#); [Mt 6,24-34](#)

Örömet dicsekszem gyöngösegeimmel

19. vasárnap:

SZENTHÁROMSÁGVASÁRNAP (főünnep)

(Szent Romuáld apát, Szent Gyárfás és Protáz)

[Kiv 34,4b-6.8-9](#); [Dán 3,52-56](#); [2Kor 13,11-13](#); [Jn 3,16-18](#)

Az Úr irgalmas és kegyelmes Isten

20. hétfő

[Ter 12,1-9](#); [Zs 32](#); [Mt 7,1-5](#)

Ábrahám elment, ahogyan az Úr mondta neki

21. kedd: GONZÁGA SZENT

ALAJOS

[Ter 13,2.5-18](#); [Zs 14](#); [Mt 7,6.12-14](#)

Ne legyen viszály köztem és közted, hiszen rokonok vagyunk

22. szerda

(Nolai Szent Paulinus, Fisher Szent János és Morus Szent Tamás)

[Ter 15,1-12.17-18](#); [Zs 104,1-9](#); [Mt 7,15-20](#)

Ábrahám hitt Istennek, és ez megigazulására szolgált

23. csütörtök

[Ter 16,1-12.15-16](#); [Zs 105,1-5](#); [Mt 7,21-29](#)

Nevezd fiad Izmaelnek, mert Isten meghallgatott szükségedben

24. péntek: KERESZTELO SZENT JÁNOS SZÜLETÉSE (főünnep)

[Iz 49,1-6](#); [Zs 138](#); [ApCsel 13,22-26](#); [Lk 1,57-66.80](#)

Már anyám méhében szolgáljának teremtett az Úr

25. szombat

(Aquitániai Szent Prosper, Vercelli Szent Vilmos, Szent Dorottya)

[Ter 18,1-15](#); [Lk 1,46-55](#); [Mt 8,5-17](#)

Van-e valami lehetetlen az Úr számára?

26. vasárnap: ÚRNAPJA (főünnep)

(Alexandriai Szent Cirill, Szent János és Pál)

[MTörv 8,2-3.14b-16a](#); [Zs 147](#); [1Kor 10,16-17](#); [Jn 6,51-58](#)

Mannával táplált az Úr, amelyet nem ismertél

27. hétfő: SZENT LÁSZLÓ KIRÁLY (ünnep)

[Bölcs 10,10-14](#); [Zs 111](#); [Mt 22,34-40](#)

Kemény viadalban neki juttatta a győzelmet az Úr

28. kedd: SZENT IRÉNEUSZ

[Ter 19,15-29](#); [Zs 25](#); [Mt 8,23-27](#)

Ne tekint hátra, ne állj meg sehol, hanem menekülj, nehogy elpusztulj!

29. szerda: SZENT PÉTER ÉS PÁL APOSTOLOK (főünnep)

[ApCsel 12,1-11](#); [Zs 33](#); [2Tim 4,6-8.17-18](#); [Mt 16,13-19](#)

Most már tudom: az Úr elküldte angyalát, hogy kiszabadítson

30. csütörtök

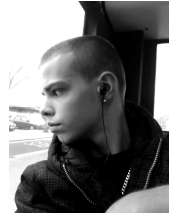
(A római egyház első szent vértanúi)

[Ter 22,1-19](#); [Zs 114](#); [Mt 9,1-8](#)

Ábrahám utódja által nyerhet áldást a föld valamennyi népe

Családi kuckó

Elengedés vagy elszakadás?

Hogyan készülhet fel az ember arra, hogy a gyermekei felnőnek, hogy lassan el kell engedni a kezüket? Hogyan lehet megtalálni a helyes irányt a féltés, a terelgetés, a támogatás és az önállóságra tanítás ösvényein? A szülő-gyermek kapcsolatban törvényszerűen bekövetkező változásokról, az elválást, elszakadást megelőző időről Kalikó Évával beszélgettem, aki Bőjté Csaba ferenccs szerzetes népszerű könyveinek szerkesztője.

Amikor a gyermekek egymás után születtek, és nem láttam ki a pelenkázásból, éveken keresztül egyetlen éjszakát sem alhattam egyhuzamban végig, nem érttem a mondást: kis gyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond. Ma már jobban megértem. Ahogy nőnek gyermekeink, egyre több hatás éri őket, és ezek sokkal összetettebb gondot okoznak, mint amikor az volt a kérdés, beveszi-e a kicsi a gyógyszert, vagy hogy milyen trükkel ringassuk végre álomba a csecsemőt. Ahogy nőnek, egymást érik a kríziskorszakok. Először a dackorszak, aztán az iskolába kerülés, majd a kiskamaszkor, a nagykamaszkor és így tovább. Egyszer csak azt látjuk, hogy felnőnek, bontogatni kezdik a szárnyukat és kirepülnek. És akkor hirtelen ez tűnik a legnehezebbnek, a krízisek krízisének, hogy már önállóak, és alig-alig van ránk szükség. Tudjuk, hogy ezek a mélyrepülések szükségszerűek, mert a fejlődés kulcsát rejtik magukban. Meglepő, de örülnünk kell a nehézségek láttán, mert ez azt jelenti, hogy nem rekedtünk meg, a fejlődés néha igencsak meredek lépcsőjét járjuk, amiről alkalomadtán a lépcsőfokok is hiányoznak. Abban bízhatunk, hogyha a hétköznapjainkban derekasan helytállunk még a problémamentes időszakban, tehát gyermekeink megkapták a megfelelő mennyiséget az egy főre jutó ölelésből, meséből, ágy melletti meghallgatásból, beszélgetésből, esetenként nem maradt el egy „atyai pofon”

vagy a helyes útra visszasegítő jó szó és imáinkban Istenre bízunk a gyermekeinkkel kapcsolatos gondjainkat, akkor talán a keményebb időkkel is bátran szembenézhetünk.

Milyen folyamatai vannak a szülő-gyermekek kapcsolatban az elengedésnek?

K. É.: Csak egy felnőtt gyermekünk van, de még ő is fészeklakó, a másik két lány tizenöt és tizenhat éves, a fiunk pedig tíz, így a teljes felnövést, elszakadást nem éltük még át. Szerintem az az egészséges és kibírható a gyerekek és a szülőnek is, ha az elengedés szép lassan, fokozatosan történik meg. Már akkor elkezdődik, mikor a köldökzsinórt elvágják. Nem csak a fejünkben kell tudnunk, hogy gyermekünk átmeneti vendég, ajándék, hanem anyai szeretetünket is erre az alaphangra kell hangolni: nem azért kaptuk, hogy egész életükben ölünkbe simuló, édes gyermekként őrizgessük, hanem azért, hogy nagyszívú, mélyen szeretni tudó, felelősségteljes, küzdeni képes emberré neveljük.

Apró, de nagyon fontos lépéseket kell megtennünk: kezdve azzal, hogy születés után elfogadom, hogy már nem a testem része, hanem szép lassan külön szobában altatom, nem körülötte forgok minden pillanatban, hisz a családom többi tagjának is szüksége van törődésemre; elősegítem, hogy egyedül is el tudja foglalni magát.

Majd iskoláskorban nem én pakolom be a táskáját, leckeírásakor nem őrzöm, hanem megmutatom neki, hogyan tanuljon. Persze segítek, ha elakadt, de merem engedni, hogy megélje tetteinek a következményeit „kicsiben”, hogy azokat majd később is tudja vállalni. Nap mint nap apránként készítgetjük őket a kirepülésre. Az a tudat, hogy gyermekeink csodálatos vendégek, akiket a hosszú vándorútra kell felkészítenünk, feltarisznyálnunk és aztán elengednünk, alakítja ki szeretetünk áradásának a helyes medret. Ez nagyon nehéz, külön-

nösen nekünk, anyáknak. Nagyon igaz az elengedésre a mondás, ha valamit túlságosan szorítunk, összeroppantjuk, ha ernyedten tartjuk, kiesik a kezünk közül - az arany középutat kell tehát megtalálni.

Miképp alakul át a házasság, amikor a gyerekek felnőnek?

A legnagyobb ajándék, amit a gyermekeinknek adhatunk, hogy szeretjük a házastársunkat, mert akkor szeretetben, biztonságban élhetnek. Ha a kettőnket összekötő szálakat mindig igyekszünk megerősíteni, akkor ebben a korszakban lényegi változás nem történik. Kevesebbet sertepertélünk körülöttük, már nagyjából önműködőek, önjáróak, így több időnk jut egymásra, amit nagyon élvezünk, bár ennek jelentős része azzal telik, hogy a velük kapcsolatos élményeket, örömeiket, aggodalmakat beszéljük meg.

Ilyenkor a legtöbb szülő az életút közepén jár, ami számunkra is az élet újragondolásának, a megtett út értékelésének, az időskor felé lassú lépkedésnek az ideje. Mint minden szembenézés, krízis lehetőséget ad a változtatásra. Ezt bár megnehezíti a kamaszok kökeményen metsző kritikája - mert fáj a kíméletlen szembeállítás -, de meg is könnyíti, ha komolyan elgondolkodunk rajta, miben van igazuk.

Fontos, hogy a kamaszkor pergőtűzében házastársunkkal egységben maradjuk.

Bizony fontos! Nekünk az a taktikánk, hogy a komolyabb dolgokban nem hozunk azonnal döntést, bevárjuk a másikat. Hetente párszor a fektetés után sétálni megyünk kettesben. A friss levegő sok apró bosszúságot kiszellőzteti a fejünk közül, egymásra tudunk hangolódni, nyugodtan beszélgethetünk, és a gyerekek nélkül vitatjuk meg nézeteltéréseinket, próbálunk közös nevezőre jutni, így könnyebb az egységet képviselnünk a gyerekek előtt.

A nehézségek a szeretetünk próbakövei. Fontos, hogy válság idején merre nyújtjuk a kezünket. Ha imára kulcsoljuk, ha a társunk kezét fogjuk meg, akkor jó úton járunk.

Ez szépen hangzik, de nem megy, magától. A gyermekek felnövekedése okozta feszültség akkor rombolja a házasságot, ha korábban is terheltek megoldatlan gondok a kapcsolatot. Ez tovább fokozódik, ha a gyerekek nevelésével kapcsolatban sem értünk egyet.

Ha azt veszem észre, hogy férjemmel távolodunk egymástól, mindig arra emlékeztetem magam, hogy vele kötöttem össze az életemet, és erre örök pecsétet kaptunk a házasság szentségében. Tehát mindenféle kísértést, ami arra ösztökél, hogy a boldogságot a családom ellenében keressem, csípőből elutasítok. Természetes, hogy nálam is van sokkal jobb feleség, és egészen emberi, hogy neki is vannak hibái, de mi hisszük, hogy minket Isten együtt állított a startvonalra, ezért nekünk egymást segítve, együtt kell az utunkon végigmenni. Ez sokkal szebb,

boldogítóbb és egyszerűbb is, mintha közben jobbra-balra kikacsintanánk. Gyermekünk abba az életkorba érnek, amire mi is világosan vissza tudunk emlékezni, mi hogyan éltük meg. Van, akit a boldog ifjúkor emléke nosztalgiával tölt el olyannyira, hogy újra át akarja élni a friss szerelem hevét, amit gyerekeinél észrevesz, ezért házasságát felrúgva új kapcsolatot keres, sokszor jóval fiatalabb személlyel vagy a közösségi portálokon megtalált régi osztálytárssal, baráttal. A házasságunkat ápolni kell, sokkal nagyobb kihívás újra és újra meghódítani azt, aki a miénk, mint néhány órára, hónapra elkápráztatni valaki mást. Fontos, hogy ne a kapcsolatunk kihűlő hamuját őrizgessük, hanem nap mint nap igyekezzünk felszítani a szeretetünk tüzét.

Miképp lehet felkészülnünk erre az elválásra, az elengedésre?

Minden búcsú és minden születés fájdalommal jár, de nagy lehetőség is van benne. Létszükséglet elszakadnia a gyerekeknek a szülőktől, de mennyivel szebb ez, ha segítjük őt a

leválásban, ha nem zokogva kell kirohannia a kiskapun, hanem mi tárjuk ki előtte, és tele tarisznyával, utána integetve engedjük el. Ezzel a hazatérés lehetőségét is megteremtjük. Sokszor úgy éljük meg, nekünk a kifutó- és leszállópályát kell jól karbantartani, hogy nyitottak és kíváncsiak legyenek a külvilágra, merjenek kirepülni, és jó legyen nekik hazatérni, feltankolni, hogy megerősödve újra elmehessenek. Ostobán hangzik, de mi komolyan azt hittük, nálunk ebből nem lesz gond. Igyekeztünk önállóságra nevelni a gyerekeket, ha valamit megtiltottunk, elmondtuk az okát; naivan úgy véltük, szép lassan, békésen átcsúsznak majd a kisgyerekkorból az ifjúkorba. Nem egészen így történt. Nekünk a kiskamaszkor volt a legnehezebb időszak, a felső tagozat peremén, amikor a korábban tündéri, segítőkész, okos kislányaink egyszer csak megkérdőjeleztek olyan értékeket, melyek addig természetesek voltak.

Bodó Marcsi

Ha kedd, akkor mozi-esték sorozat a Szent József plébánián!

Filmek:

Június 7-én	A kis lord
Június 14-én	A kismadár
Június 21-én	Áldott kezek (feliratos)
Június 28-án	Sarah választása

A vetítések este 6 órakor kezdődnek a plébánia emeleti dísztermében.

Mindenkit szeretettel várunk!

„Egyház” buszvállalat

Kedves Szentelendők!

Hiszem és remélem, hogy minden kiválasztottságtok ellenére sem érzitek magatokat egészen különleges embereknek és másoktól elkülönülőknek. ... Ezért talán nem sértlek meg Benneteket, ha a ti hivatástokat, a mi hivatásunkat más, egészen világi hivatással hasonlítom össze. Akkor jutott eszembe, amikor Neustiftra gondoltam. E hivatást magam is gyakran igénybe vettem, amikor a szép Stubáivölgybe utaztam. A buszsofőrére gondolok.

A legtöbb ember nem is tudja már, hogy a "busz" szó a latin "omnibus" szóból jön, és annyit jelent, hogy "mindenki számára". A lelkigondozó pap ezért omnibuszsofőr. Közlekedési eszközt vezet mindenki számára.

Az egyház nem bíz rátok versenyautót és magánkocsit, hanem omnibuszt, közlekedési eszközt mindazok számára, akik az élet megállóhelyein várakoznak. Jövendő lelkigondozókként erre kell jogosítványt szereznetek, a magánautó vezetésére képesítő nem elég.

Legyetek papok mindenki számára, a gyermekek és az idősek, a fiatalok és a családok, a nők és a férfiak, a haladók és a hagyományörzők, az elkötelezettek és a távolállók, a boldogok és az emberileg zátonyra futottak, a köztisztelőben állók és a társadalom peremére szorultak, a jegyespárok és az újraraházasodott elváltak, a hűségben bennfentesek és a nyugtalan keresők: omnibus, "mindenki számára". Ez az adu.

Az élet megállóinál tágra kell nyitnotok az önműködő ajtókat. Nyitott ajtó, ez a megérteni, a segíteni és az igazat hirdetni akarás. A megállóhelyek főként azok az alkalmak az életben, amikor az ember különösképpen kész közeledni a valláshoz: születéskor és halálkor, a gyász és a magasztos érzés, a felelősség és a feszültség, az elcsendesülés és a szabadidő óráiban.

Pontosan úgy, ahogy a buszban, egész papi buszutazástokon mindig ügyeljete arra, hogy legyen fenntartott hely egy fogyatékos, beteg, terhelt ember számára ... Ne feledjétek a nyitott ajtót és a fenntartott helyeket, legyetek, kérem, megértő, sőt irgalmas papok.

Nagyon is tudom, hogy az egyház mai helyzetében miért beszélek omnibuszról és maguktól kinyíló ajtókról. Vannak az egyházon belül olyan törekvések is, hogy zárjuk be az ajtókat és rekesszük ki a megállóhelyeken várakozó embereket, és ne omnibuszt, egy mindenki számára nyitott kocsit, hanem kis csoportcskákat szállítgató magánautót vezessünk.

Nőtlen papokként ugyan egyedül vagytok a vezetői ülésen. De aki omnibuszon utazik, az tulajdonképpen nem magányos. A Stubai buszsofőrei a fél völgyet ismerik. Veletek is így lesz. Barátságos buszsofőrök nagy szolgálatot tesznek a közösségi életnek, amint már sokszor megéltem. Í y lesz Veletek, papi busz-

vezetőkkel is. Már itt elmondhatom, hogy a papi cölibátus értelme: omnibus, azaz mindenkinek és sokaknak szolgálni. Aki így utazik, nem marad magára. Természetesen magától értődik, mégis meg kell nektek mondanom, hogyha papi működéstek omnibuszába beszálltok és a kormány mellé ültök: gondoskodjatok mindig arról, hogy tele legyen a benzintartály. Nézzetek a műszerfalra, hogy a benzinóra mutatója nem mozog-e már veszélyes sávban vagy nem gyulladt-e ki egy vézslámpácska. Figyelmeztető jel, ha lelki ürességet, frusztrációt, a csalódottság alapélményét vagy rezignációt éreztek. Akkor mindenképpen a következő benzinkúthoz kell menetek.

Ismeritek benzinkútjaitokat, a papi élet töltőállomásait: a szent eukarisztiában való elmélyedést, a bibliával, a breviáriummal való életet, a paptestvérekkel való közösséget. E helyek egyike mindig nyitva van.

Ha a tartály tele van, akkor nincs gond - még akkor sem, ha a buszhoz pótkocsit kapcsolnak. Az egyházban manapság könnyen megtörténhet, hogy második feladatot vagy plébániát kaptok. Ekkor bizonyára külön vezetői képességre lesz szükségtek, de nem kell mindent egyedül csinálnátok. Nektek, kedves jövendő közösségi buszsofőreimnek szóló utolsó mondanivalóm: az "Egyház" buszvállalatnak

csodálatos főnöke van, Jézus Krisztus. Vele beléptek a világ megváltójának nagy szállítási vállalkozásába. Ez a főnök így beszélt munkatársaival: nem hívlak benneteket többé alkalmazottak-

nak és munkaerőknek, hanem barátoknak!
E főnök nem messzi mennyei irodában ül, hanem mellettetek áll. Segítőleg fogja a kormányt, állandóan bátorít és nyugtat. Ott van az indulásnál és a megállónál, ahol

kinyílnak az ajtók. Veletek; van a sors áttekinthetetlen kanyarjaiban, a csalódás alagútjaiban és a kérdések, valamint az emberi problémák síkos jegén. És várátok a célnál.
Boór János fordítása

Az Úr mondta...

ÉN VAGYOK AZ ÉLET KENYERE - és nem fűszer, amely izesíti ételeiteket!
ÉN VAGYOK A VILÁG VILÁGOSSÁGA - és nem felvillanó fény az éjszakában!
ÉN VAGYOK AZ AJTÓ - és nem ablak, amelyen csak benézni lehet az újvilágba!
ÉN VAGYOK A JÓPÁSZTOR - nem pedig szolga, aki szűk akolba tereli a nyáját!
ÉN VAGYOK A FÖLTÁMADÁS - és nem vigasztaló, aki csak enyhíti a halált!
ÉN VAGYOK AZ ÚT - és nem hátsó feljárat, amelyen rejtőzködve járnak!
ÉN VAGYOK AZ IGAZSÁG - s nem olyan bölcs, aki kérkedik tudásával!

ÉN VAGYOK AZ ÉLET - és nem orvos, aki gyógyszereket ír fel a betegségekre!
ÉN VAGYOK A SZŐLŐTŐ - nem pedig karó, amelyhez a szőlővesszőket kikötözik!

Walter Rupp

Úrnapja

"...Aztán felkiállottak a harangok, és zengésük végighullámzott a falu medrében és kiáradt a mezők virágos végtelenségébe.
-Jönnék!- kiállották a gyerekek, akik kint leskelődtek a templom előtt.
-Jönnék!- csivítették a fecskék a földet sűrűlve és felkanyarodva a súlytalan kékségbe.
-Jönnék!- csiripelték a verebek és megszakítva a porfürdőt, a kerítésen helyezkedtek el, hogy mindent lássanak, mert elindult a körmenet.

A zászlók régi selyme puhán csillogott, a baldachin lándzsahegyei villogtak, s mikor a menet megállt a Jancsi bácsiék sátra előtt, elnémult az ének, mert a csengők csendet parancsoltak és a gondolat utat nyitott VALAKINEK, aki ott lépdelt a porban és verejtékben, már kezdettől fogva..."

Fekete István

Jézus arca

Szicíliában Epifanio szerzetes egy nap felfedezte magában Isten ajándékát, azt a képességet, hogy gyönyörű szép ikonokat tud festeni. Valami olyasmit akart festeni, ami élete remekműve lehetett volna: Jézus arcát. De vajon hol talál olyan modellt, aki képes kifejezni egyszerre a szenvedést és az örömet, a halált és a feltámadást, az istenit és az emberit? Epifanio attól kezdve nem nyugodott, útnak indult, egész Európát végigkutatta, de senkit nem talált. Nem volt olyan modell, akiről mintát vehetett volna Jézus arcához. Egyik este úgy aludt el, hogy a zsoldár szavait ismételte: A te arcodat keresem Uram. Ne rejtse el előlem a te arcodat. Álmodott is: egy angyal visszavitte azokhoz, akikkel találkozott és minden arcból megmutatott neki egy

részletet, amely azt az arcot Jézuséhoz tette hasonlóvá: például egy fiatal asszony öröme, egy gyermek ártatlansága, egy paraszt ereje, egy beteg szenvedése, egy elítélt félelme, egy anya jósága, egy árva ijedelmé, egy bíró szigorúsága, egy bohóc vidámsága, egy gyóntatópap irgalma, vagy egy leprás bekötözött arca. Epifanio visszatért a kolostorába és nekifogott a munkának. Egy év múlva kész lett Krisztus arcképe és Epifanio bemutatta azt az apátnak és a barátoknak, akik megdöbbenek és térdre estek. Krisztus arca gyönyörű volt, megható, tekintete egyenesen az ember lelkébe látott. Hiába kérdezték Epifaniót, nem tudták meg, hogy ki ült neki modellt. Ne egy ember arcában keressétek Krisztusét, hanem minden ember arcában fedezzétek fel Krisztus képmásának egy kis részletét!

Bruno Ferrero

Irodalmi melléklet A TARVÁSÁRI BÚCSÚ

Egy nyárra töméntelen ember gyűlt össze a tarvásári búcsúra. Meleg, fényes idő volt. A falu zúgott az idegektől. A város kiköltözött a nagy napra. Lacikonyhák, árulósátrakkal tele volt hintve a templomtér. A hegyoldalban a régi, romlott, pusztult Tar-kúria tágas, füves udvarát belepék a szekeresek. Nagy zaj, zúgás, harangszó, muzsika volt a templom előtt.

A „szentföldről” a székely falusiak énekelve jöttek reggel; elől a virágos fejű szüzek, utánuk az olvasót pergető öregasszonyok; hátul az ingujjban ballagó gazdák. A városi mesteremberek, az ősz bajuszú, facsaros, üstökös gombkötők, a kövér, veres mézsárosok, a munkában viseltes csizmadiák egész háznépeiket is elhozták. A búcsú nagy céció napja. Dél előtt az Istené, délután a vigasságé.

Híre járt, hogy Ferenc páter, a nagy barát fog prédikálni a búcsún. Érte sokan jöttek az ünnepre. A mesteremberek jól emlékeznek reá. A hatalmas, szép, fiatal férfiúra, a széles mellű, vállas, öblös, erős hangú emberre, aki úgy beszélt a forradalomkor a piacon a muzsikuskút erkélyén, hogy megrészegeedett, aki hallotta. Honvédsapka volt reverendája felett, kokárda mellén, láng a nyelvén, s ha szólt, a városban megüresedtek a műhelyek, s mentek utána az öregek, legények és mindenki, aki kardot csak bírt. Hej, micsoda világ volt az! A barát szegény falusi fiú volt. Ott született Tarvásáron, a templom felett, egy kis zsúpos házikóban, s mégis gögös nagyurak, aranyos, kényes dármák szálltak utána, mint ahogy valaha a csillagot követték a három királyok Betlehembe.

Tarvásárról ők ketten mindjárt a nagy idő elején mentek el. A barát s a Tar kisasszony, a szépséges Katica. A barát gyalogszerrel ment át a falvakon, szónokolva s vihart verve fel; a szép Katica fullajtáros batáron. A városba már kézen fogva mentek be,

kiabáló, éneklő népség előtt.

És ott látták őket naphosszat a városban. Zászlókat vittek az utcákon, szablyákat forgattak, énekelve mentek a menyecskék, s lelkesen dongattak a fiúk.

Néha gonosz híreket hoztak a csatáerről; özvegyek sírtak, vesztes anyák, magasra emelt kezekkel, ajkukon kétségbeesett szökökkel: akkor Katica patyolatkötevényébe temetett arccal könyvezett; néha diadalról szóltak a hírek: Katica féktelen kedvvel ujjongott, énekelte, s odaszórta öröklött vagyonyát, hogy felfrissítse az ő fáradt fiait. Néha megjelent a városban napról elsütött, füsttől fekete arccal a barát is. A rátarti úri leány ott a piacon megölelte a lustos barátot:

- Szép vagy, istentől küldött vagy, s én szeretlek - így szólt hozzá.

- Be egymásnak is termettek - mondták. De ez nem volt szeretkezésre való idő.

S a fényes napok eltelték - a barát eltűnt valamerre. Kinek volt ideje akkor arra, hogy tudakozódjék az eltűntekről? Jó dolga volt annak, akinek legalább az élete megmaradt.

Minden elmúlt, csak az emlékezés maradt meg.

..Amint a tar vásári völgyből felcseng vígan a harang, az erdei árnyas úton ballagó búcsúok a barátról beszélgetnek. Mindenki tud valamit róla. Hol senyvedt tömlöcbe? Hová dugták be valahová a tótok közé? Hogy lett csendes ember belőle?

Sokan jöttek az ösvényeken. Egy-egy öreg honvéd magyarázta a dombról, hol állottunk Gálfalva mellett mi, hol törtek be az erdőből az oláhok? Merre futottak? Ott állott a barát, a négyszegletű arcú félisten, a kis lengyel ott ült szürkén a dombon. Mintha csak a dob peregne fel a rezgő levegőn.

Por szállong a völgyből, vontatott ének hallszik fel, s amint a lombos ösvényekből egy-egy új csoport bukkan ki az útra, odafülszólnak a dalra, s halkán dúdolják tovább a felsíró nótát. Szekerek dögögnék fel a hegyre, gyerekek csipegetve, a tikkadt, poros

virágokat tépegetve szaladnak.

A nagyharang megkondult a templomban. A nagymisére hív. Mindenki sietett lefelé a nyüzsgő aljba.

Akkor csendes lépéssel egy magas, száraz, csontos hölgy lépett ki az erdőből az ösvényről. Néhány gyermek követte messziről. A búcsúok megálltak egy percre, hogy megnézzék.

- Nézd csak, Tar Katica, a boltos is kibújt a napra - mondta az egyik, s vígan nézett rá. - Mi csalta ki vajon?

- Szellőzteti - kacagott egy menyecske -, a menyasszonyi köntösét szellőzteti.

- Csend - mormogott egy öregember -, ez a katonaleány a forradalomból. Azt ne nézd, mi lett belőle, arra gondoldj, aki volt.

A jövevényen óságos fehér selyemköntös lógott. Sovány derekától a földig apró fodrok libegtek. Válsán megsárgult máslik, neccelt kesztyűbe takart kezében parazol, amelyiket legyezővé alakított. Ruhájának hajtásai sárgán szaladtak végig a szöveten, mintha csak az egész hölgy rég-régóta egy fiókba bepakolva állott volna. Némi feszességgel lépkedett; sovány nyakát emelve, kereken nézett szét a hegyekkel szegett völgyre. A Tar-kúriára vetette szemét... Romlott falai alázatosan, fedél nélkül néztek le a piacra elvadult, összenőtt kertjével együtt. Katica kissé lehunyta szemét, s megbotorkázott.

- A lába alá nézzen, kisasszony - csipent fel egy hamis gyermekhang. A vénleány elborult arccal nézett a vásott, kacagó gyermekekre.

...Ott született... Apja ott, a hársos alatt szokott ülni... Vadászatra amott az oldalon szoktak indulni kürtszó mellett... Nem a kopók csaholása hallszik-e?

Ha medvét lőttek, ott szoktak ravalt állítani. A székely hajtók hozták fenyőágakon. Szurokfáklyákkal állottak körülötte... Mintha kesernyészaga szállongana ide.

A por Katicát meglepte egészen. Fehér köntösének ráncai megteltek. Tar Katica szemérmesen megrázza.

- Hadd segítsek - ingerkedtek a gyermekek, s odasiettek, mintha segíteni akarnának.

- Odább - riadt fel Tar Katica. Ah! A gyermekek. Ez utálatos békák. Arcátlan nézésük hányszor bőszíti fel. Katica tart a kinevetéstől. Tán őt ki is kacagja mindenki. Pedig ha óvatlanul apróság betéved az ő kis boltjába: látni kell, hogy kapja fel, mily mohón, mily szenvedélyesen ölelgeti, mint szorongatja, csókolgatja. „Kis rügyecském, kis bolondocskám, édes madaracskám”, így gügyög neki, míg csak síróba a gyermek nem fakad. Neki egy csepp sincs. Mint csak az árnyéktalan jegenye ott alant, melynek nincs se virágja, se gyümölcse.

- Odább - riadt fel Katica a gyermekekre komoran. Szeme nem tud betelni azzal a képpel ott alant. Nem járt attól fogva errefelé, ahonnan batárban vitték el valamikor. Minden domb, minden fa ismerője. Álmában látta csak azóta.

Hová lett a dali szép barát, akivel kézen fogva járták be a falvakat, a várost? A Maros partját, a füzest, hol álmaikat szőtték.

Ekkor így gondolkozék: „Vajon megismerne-e, aki régen látott engem?” És úgy felpirult egész homlokáig.

Vajon nemcsak tegnap történt-e mindez? Egyszerre eleven lett előtte minden. Az emberek előtte járnak, énekelnek, zúgnak az aljban, s ott fog beszélni ismét, istenem, a barát, a hatalmas férfiú!

Mintha csak megnőtt volna a vénkisasszony, úgy megemelkedik. Székér jön utána, és kikerüli, mert Katica ki nem áll előle: itt ő az úr. Ősei ott laknak. Itt Tar - az urak.

Ah! A kis boltot elfelejti, ahol esztendők óta a gyertyát pakolja, a láncal megkötött kősót, ahonnan szerezti sovány darab kenyerét.

Katica egyenesen, mereven ereszkedik le a völgybe, meg se látja az inceselkedő gyermekeket, a ballagó,

zekés székely búcsúsokat... Itt őseiből való anyag él egy-egy cserefalevél zöldjében, a fenyőfa érdes derekában. Szeretne felkiáltani: „Idevaló vagyok, tulajdon abból a jó fajta materiából, amiből ti lettetek.”

Fellengzve, lelkesedve a lacikonyháig így ért a búcsúsok közé.

- Megfüstöli, kisasszony, a szép habitusát, a lábasok miatt - szóltak hozzá a pecsenyesütők.

Katica kissé összébb húzza magán a köntöst. A gúnyos tekinteteket észre sem veszi.

Mert ez a köntös ugyanaz a régi, fehér köntös, melyet egyszer halottas díszül varrt valamikor... Szépen azt elzárta, őrizte, hogy egyszer majd eleihez méltó ékességben hagyja el benne ezt a siralomvölgyét... Mirtuszkoszorút tesznek majd homlokára, szüzeknek illően... De hát megváltoztak az idők... íme, mintha a sírok nyíltak volna meg, és dali lelkes társa, a barát, feltámadt, s az Úr igéit hirdeti ismét. Katica felöltötte hát féltett fehér köntösét, hogy még egyszer szép legyen előtte, mint valaha, mikor kézen fogva mentek a dicsőséges útra katonát toborozni.

Processziók jártak a piactéren kék selyemzászlók alatt. Az ének zúg a Boldogasszonyhoz:

„Magyar népedről, örökségedről,

Ne felejtkezzél el, szegény magyarokról. ”

A harang énekel a toronyban. Egy reszkető hang dicséri a Szeplőtelen: „Oh, elefántcsonttorony: Mária.” És sírva rebegi a búcsús:

„Könyörögj érettünk.” Beteg, szegény asszony morzsolja az olvasót, s reszketeg ujjai között fogja a viaszkart, a viaszlábát, melyet a Szeplőtlen képére helyez, hogy szeme előtt álljon a közbenjárónak, s ne felejtse el őt.

Valami falusi banda recseg. A Tar-udvarból csikáját elvesztett ló röhög fel. Gyenge füst szállong fel az üstök alól.

Tehén bög, s porban úszik a búcsúsok lábai alatt az országút.

Mikor Katica a templom elé ért, színig tele volt már a nagy hajó. Katica az ajtó előtt állott meg. Csak a fejek erdeje látszott ki.

Katica bátran indult be a templomba.

- Veszteg álljon - szólt ki egy durva hang -, ne taszigáljon.

- Be akarok menni - szólt indulatosan.

- Nézd a keszeg maskara - mondták méltatlankodva. - Hát hol fér be? Üljön egy seprűre, s azon lovagoljon be.

Katica indulatosan nézett a beszélőre, de akkor mély, recsegős, ismerős prédikáló hang szólalt ki a templomból. A vénleány odatámaszkodott a templom ajtajához. Szédült volt.

A nap élesen tűzött oda. A piacon a zaj meg-megújult. Dinnyés szekereket rohantak meg, a leányok vihogtak boldogan.

Az erős szó dörgött benn a templomban. A zúgásban nem lehetett érteni. Ah, mint tűnnek el a semmibe az esztendők e hangra Katica előtt! Mintha megfiatalodott volna hallatára; a keze önkéntelenül elé-nyúl, mintha egy meleg, erős kezét keresne, hogy azt megfogva menjenek odább a felzajgott nép közé az utcára..., lelkesíteni őket... a puskagolyók elé... a hazáért.

Míg a barát beszélt benn, a hegyek felé fekete felhők tolazkodtak. Gyenge szellő nyargalt át a völgyön, aztán egy percig csendes, imádkozó morgás hallszik, s az orgona ismét felzúg a templomban. Egy-egy kövér esőcsepp cseppent a porba.

A nyitott ajtón tolakodni kezdtek ki a búcsúsok. A piac nyüzösni kezdett, mint a megcsapkodott hangyaboly. A sátrak megteltek egy perc alatt. Az eső mind sebesebben eredt meg. A templomból taszigálták ki egymást. Csak az orgona szólt nyugodtalanul, fennen.

Amint kiürült a templom, Katica belépett az ajtón. Nehéz szag terjengett, a tömjén is érzett még. Gyertyák lobogtak az oltárokon s a Szeplőtelen arca képe körül. A papok fehér karinkekben vonultak be a sekrestyébe.

Katica kábult volt. A lélegzete rövidebb lett, a szíve erősen dobogott. Hát látni fogja ismét őt! Szeretett volna átmenni a templom hajóján, hogy felkeresse, de nem tudott volna megmozdulni. A falhoz szorult..., reszketett.

Akkor a sekrestye ajtaján egy széles, kövér férfiú lépett ki; lustán nézett körül, s aztán megindult a hajón át. A deszkapadlat döngött lábai alatt. Széles, húsos, veres arca fénylett az izzadságtól. Puffadt orra körül a mély ráncok verejtékeztek; izzadságyöngyök peregtek le. Széles bikanyakát kiszabadította a gombok közül; veres, kövér kezei nagy potrohán feküdtek keresztbe fonva. A nagy ember vonszolta ellágyult testét az ajtó elé, s a lépcsőre lépett.

Akkor megfordult egy hangra, mely nevét mondta:

- Ferenc!

A barát megállott, s merően nézett Tar Katicára.

- Nem emlékezik reám?

- De, hogyne. - Aztán fanyarul hozzátette: - Tar kisasszony, ugye? Tán „kisasszony”, ugye? S él-e még? Akar tán valamit a kisasszony?

Aztán egykedvűen kinézett a suhogó csöbe, s visszatért.

- Nagyon kihevültem a beszédben. Csak hallotta tán a beszédemet? Csak még érünk tán valamit? Mi? De az eső esik..., nem jó ez a kimelegedett embernek. S a kisasszony is gyöngén van öltözve. Féljen a hűléstől!

Ő maga pedig letörülte ismét veres

orcáját; begombolta izzadtságos nyakát; zsebkendőjét a torkára facsarta, s egykedvűen visszaballagott a templom hajóján. Mégis egyebet gondolt, s még egyszer visszafordult. Katica sóváran nézett reá.

- Ebédelt a kisasszony? A gvardián szívesen látja a búcsúsokat... Itt jól főznek..., jó erősen..., kissé kövéren... A pince, mondhatnám, kitűnő. Aztán suhog az eső.

És egyebet semmit.

Katica lehajította fakó arcát a melléig. Visszahanyatlott a falhoz. Felsőhajtott.

Aztán egyszerre kiegyenesedett, s hirtelen megfordult, hogy fehér fodrai meglibbentek. Aztán szaporán az ajtónak indult, és kisetett az esőbe. Künn szakadt a víz.

Hová? Hová fusson? Halottas, fehér köntöse egy perc alatt átázott, s sovány testéhez tapadt.

A templom előtt egy szenes székely székér dőcögött csendesen. Katica szólani akart neki, de érezte, hogy sikoltani fog; a torkához kapott hát, hogy elfojtsa. Csak intett a székelynek.

A tömzsi ember kacagva nézett rá.

- Ide tetszik felülni, ténsasszony? - kérdezte gonosz arccal. - Nem tanácsolom, mert a szénpor bemázolja a habitusát.

Katica hangtalanul lépett fel a felhércre.

Vége... vége mindennek, már nem maradt semmi a világon. Még az álomnak is vége... vége van.

A szenes székely gonoszodó arccal megcsapkodta a lovacskákat. A székér a köves úton nagyokat dőccent; a szénpor felszállt. A búcsúsok a sátrak alól kacagva nézték.

S aztán így emelkedtek fel a hegyen. Az eső csapkodott. A bikkesben szél szaladt át, s hozzáverte kegyetlenül a lombokat a fehér vénleány arcához. Fekete vonalak támadtak képén.

A székely megütődve nézte meg.

- Ej, édes asszonyság, ez a csúf idő beteggé teszi! Oda se neki.

De, mert a nézése olyan dúlt volt, s mert az eső szakadt, a székely kivette kék, nagy babos zsebbevalóját, s ráterítette a vénleány öszülő fejére. Valami leli, mert reszket a szerencsétlen. Katica nem is tudott róla.

A hegy aljában már mosolygott ismét az ég, illatok szállongtak a virágos mezőn. Madarak csippentek fel.

Aztán beértek a városba, s a kis bolt ajtaja előtt állottak meg. Katica belépett.

- Vége... - rebegte. Ez volt az egyetlen szó. Aztán lehullott szűzi ágyára.

Petelei István

Vezess engem.

Istenem, Atyám,
vezess kezemnél fogva
a sötétségből a fénybe,
a gyűlöletből a békéhez,
a hazugságból az igazsághoz,
az önzésből a szeretethez,
a felszínességből a mélységhez,
a valótlanságból a valóshoz,

a hazátlanságból a védettséghez,
a mulandóból a maradandóhoz,
az ideiglenesből a végérvényes-
hez,

a bűnből a megbocsátáshoz,
a halálból az élethez,
az elveszettségből
a Te végtelen irgalmadhoz.

Amen.

Az ellentétek Krisztusa

Antikor a tömeggel törődött - és amikor az egyénnel

tés vette körül, akkor nem maradt ott - ahogyan közvetlen környezete szerette volna -, hanem tovább ment a másik faluba és hirdette Isten országát, "hiszen ezért jöttem" - mondta (Vö. Mk , 35-39).

Az igazság mindig kollektív, ezért hirdeti a tömegnek. Szinte akkor van elemében, amikor a nép-

hez beszél, s egy ilyen alkalommal mondja, amikor családjá keresi, hogy az ő családjá az a tömeg, amely hallgatja és megtartja tanítását. Hasonlatai is mások, amikor a tömegnek tanítja, mint amikor szűkebb körben vagy csak egyesekhez szól: rét, virág, fűszál, madár, búzamező, szántóföld, hegy, tenger, vöröslő égálja - ezek nem zárt szobáknak vagy egyéni beszélgetéseknek a képei. Valami szabad lendület van itt, amit talán az apró, zavaró momentumok is csak segítenek, életszerűbbé tesznek.

És azt is észre kell vennünk, hogy Krisztusnak nincsen "kettős" igazsága: nem mond mást a nagy tömegnek és mást a kiválasztottnak. Ugyanazt az igazságot tanítja a nyilvánosság előtt, amit négy szemközti beszélgetésekben. Persze, hogy egyéneknek is beszélt az igazságról, ha felkeresték, de az alapmagatartása:

"... az igazság szabaddá tesz titeket" (Jn 8, 32) mindenkié. És elismétli a tömegnek, amit egyéni beszélgetésben elmondott, pl. Nikodémusnak (Vö. Jn 3, 11-36) és a samariai asszonynak (Vö. Jn 4, 7-2). Senki sem becsülte úgy a tömeget, mint Ő, aki a legelesettebb embert is az igazsággal tisztelte meg.

Az egyénnel akkor törődött, amikor betegségtől vagy bűntől szabadítja meg őket, mert a betegség és a bűn elsősorban az egyén problémája. Nézzünk néhány jelenetet:

A naimi ifjú feltámasztásánál csak az anyához szól: Ne sírj! A környezettel, a tömeggel ekkor nem törődik (Lk 7, 11-15). Jairus kislányának feltámasztásánál nem engedi be a tömeget. (Más inkább behívta volna őket, hogy lássák a csodát.) (vö. Lk 8, 55). Vagy a béna meggyógyításánál: szinte észre sem veszi a környezetet, nem dicséri meg pl. azokat az embereket, akik kibontották a háztetőt, és odavitték eléje a beteget. Rögtön a beteggel lép személyes kapcsolatba (Vö. Mk 2, -1). A házasságtörő asszony esetében annyira csak az egyénnel törődik, hogy megmeri kockáztatni az esetleges félreértést, amely a liberális erkölcsiség kérdését veti fel. Vannak olyan régi szentírásmások, amelyekből ki is hagyták ezt a történetet, mert féltek, hogy könnyelműséghez vezet erkölcsi kérdésekben (Vö. Jn 8, 1-11).

Leírt a Szentírás olyan jelenetet is, amikor Jézus a tömegben is megtalálja a személyes kapcsolatot, s ezekben a helyzetekben az egyén egy pillanatra fontosabb lesz, mint a tömeg: "Zakeus, ... ma a te házában kell megszállnom" (Lk 19, 1-10). A 12 év óta beteg asszony a tömegben: "Ki érintett engem?... Hited meggyógyított, menj békével" (Lk 8, 43-48). Meghallja a jerikói vak koldus kiáltását (Vö. Lk 8, 35-43). A nagy művész nem csak a fortissimóval, hanem a pianóval is ki tudja emelni, amit akar. Ezt teszi Jézus ezekben a helyzetekben: a tömegben találkozik a két szempár: Krisztus és egy ember tekintete, néhány csendes szó, és egy ember élete rendbe jött.

A Szentírásnak a mondatát: "Egy nap a Úrnál annyi, mint ezer év, és ezer év, mint egy nap." (2 Pét 3, 8) úgy is lehet folytatni: Az Ő szemében az ezres tömeg annyi, mint egy ember, s egy ember, mint az ezres tömeg, mert az Ő mértéke nem a számok, hanem a szeretet.

Ámen.

Dr. Hegyi László

Milyen volt Krisztus viszonya a tömeghez és milyen az egyénhez?

Végső felelet: az igazságot a tömegnek hirdette, a gyógyítását és a bűnbocsánatot az egyéneknek adta.

Jézus a keleti vándortanítók életmódját élte. Választhatott volna más formát is tanító életének. Voltak abban az időben Keleten olyan "bölcsek", "tanítók", akik a maguk tudását, gondolataikat, elméletüket azoknak hirdették, akik őket felkeresték, vagyis egy tanítványokból álló szűk csoportnak. Az emberiség nagy tanítói nem igen keresték a tömegeket, tudatosan vagy tudat alatt féltek a tömegtől, amely mindig alacsonyabb nívójú, mint az egyének, akik alkotják. A tömegben mindig történhet valami, ami elvonja a figyelmet a tanítástól - két marakodó kutya mindig érdekesebb, mint a legsodálatosabb előadás.

Miért fordult Krisztus mégis a tömeghez, amikor Ő tudta a legjobban, hogy semmit sem várhat tőlük? A nyolc boldogságot némaság fogadta, a kenyérszaporítást félreértették, a jeruzsálemi "Hozsanna"-ból "Feszítsd meg!!" lett... Hát akkor miért? És miért lépett ki Szűz Mária mellől, aki mindig megértette? A felelet erre: "Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek" (Mt 9, 21). És még inkább: "Az Emberfia azért jött, hogy keresse és üdvözítse, ami elveszett" (Lk 9, 10). És ha egy helyen szeretet és megér-

Kamaszvonala

Merényletek

Az élet olykor olyan eseményeket tár elénk, amelyekből ráébredünk saját tragikus viselkedésünkre, gondolkodásunkra, beszédbeli megfontolatlanságainkra. Rendkívüli és megdöbbentő körülmények hívják fel a figyelmet mindannak tragikumára, amit egyébként egészen természetesnek hiszünk. A fiatalok erre talán jobban ráéreznek.

Zsolt: Atyám, él még?

András atya: Nevetni fogsz, de reggelként én is ezzel a kérdéssel kelek.

Zsolt: Nem nagyon hagyja rémisztetni magát, azt látom, de azért ez a templomi bombamerénylet nem volt piskóta. Úgy hallom, ha sikerült volna, vitte volna a fél templomot, meg a környéket. Éppen a nagymise alatt.

András atya: Igen, valóban kiráz a hideg, ha belegondolok, arról nem is beszélve, hogy ezzel vajon kilobbant-e az ellenünk irányuló harag... Egyáltalán nekünk vagy magának az Egyháznak szólt? És akkor most már folyton figyelniük kell mindenfelé?

Zsolt: Hihetetlen, hogy ilyen körülmények közé kerültünk. Én magam éppen nem voltam Pesten, de a családom ott ült a misén. Most akkor mindig ezzel kell elindulni otthonról?

András atya: Igen, állandó lelki készenlétben kell élni, de ez eddig sem volt másként. Ha belegondolok, hogy az öcséiddel mennyire kerestétek a veszélyt a különféle vad sportokkal, játékokkal, történetek is bajok, de sokkal nagyobbakra is volt kilátás, és mindez tényleg rajtatok múlt, akkor ez az eset számotokra csak egy újabb epizód a sorozatban.

Zsolt: Jó, atya, de ez az egész közösséget érintette volna, hiszen egy

templomi robbantás kísérletéről van szó!

András atya: Valóban, de kisebb mértékben, a lelkiek terén azért mindezt többször is átéltük

már.

Zsolt: Én nem is hallottam ilyenekről.

András atya: Ugyan, dehogyanem! Gondolj csak vissza annak a féltucatnyi fiatalnak a lázadására, amely önrzeti okokból még a közösséget is megtorpedózta, mert ezzel akarták bizonyítani a nélkülözhetetlenségüket. Vagy amikor az egyik hitoktató úgy állt odébb, hogy a fél csoportját is vitte magával. Hasonló történt az édesanyák imaközösségével is, amelyet az egyik lelkes anyuka úgy hagyott ott, hogy tekintélyes megoszlást okozott vele. Ezek mind-mind a közösség elleni merényletek.

Zsolt: Ezeket tényleg nem lehetett kivédeni, de szerintem ilyesmi minden plébánián előfordulnak. Itt is állandóan elhangzik egy-egy olyan romboló megjegyzés, széthúzást eredményező kritika, ami felér egy robbantással, de hát mégis túléljük mindezt.

András atya: Nézd, ha ez a gránát felrobbant volna, lehet, hogy meghaltak és megsérültek volna jó néhányan, de a templom újraépült volna, ez egészen biztos. De az ilyen lelki merényletek is teremnek csalódott, esetleg vallásuktól eltávolodó embereket. Attól még, hogy kilencvenkilenc bárány látványosan megmarad, nekem hiányzik az az egy, amelyik elveszett. Mi lesz az elszéledtekkel? Hová menjek utánuk, hol keressem őket?...

Zsolt: Ó, biztos kikötnek valahol máshol.

András atya: Esetleg egy szektánál, vagy meglehet, hogy egy másik katolikus templomban, hátul álló, vasárnapi keresztényként, mert ennél többre már képtelenek, és félnek is az újabb csalódástól.

Zsolt: Atyám, ezek nagyon messze menő következtetések, de igazak. A robbantást megkísérlő merénylőnek nemigen tud prédikálni, hogy ejnye, nahát, ez nem volt szép, de a még köztünk lévő, megfontolatlan vagy önkereső kritikusoknak mindezt azért el lehetne mondani.

András atya: El is kell, nem is fokok spórolni vele, de az az érzésem, hogy akiket érint, azokban újabb ellenállást szül, akiket pedig mindez lesújt, azok még inkább elkeserednek.

Zsolt: Akkor is el kell hangoznia, mert legalább egymást figyelmeztetik a hívek, ha valamelyik megint elkezd károgni.

András atya: Igen, én is erre gondolok. Bár nem szeretném, ha ilyesfajta párbeszédnek szónék át az életünket. Inkább a biztatás és a remény az igazi húsvéti ember öröksége.

Zsolt: Valóban, ami történt, borzalmas, de nem élhetünk állandó rettegésben és nyomott hangulatban.

András atya: Így van. Közelítünk az első keresztények életéhez, persze mai formában. Ők is állandóan számoltak a veszéllyel, de ez a lelki készenlét tette erőssé a fiatal egyházat, mert a Biblia szavaival fogalmazva „a reményük tele volt halhatatlansággal” (Bölcsesség könyve 3,4).

(A témához hozzászólhatsz az ifihittan@gmail.com címen.)

Pajor András

Kitekintő

Blaszfémia vagy sajátos látásmód?**Munkácsy, Madonna vagy egy disznó a kereszten...***Pete Violetta*

Olyan régen hallottam már Scorsese Krisztus utolsó megkísértése című filmjéről! Ezért, mikor az elmúlt hónapban a kezembe került, úgy fogtam, mint gyerek a karácsonyi ajándékot: ez nem ám csak olyan háttérzaj-film, amin majd vasalगतok, hanem egy teljes embert igénylő mű. A film közepén mégis úgy gondoltam, abba hagyom.

Meddig mehet el a művész anélkül, hogy istentagadásba esne, vagy éppen olyan ferdítésekbe, melyek Istent sértik? - Először csak félve és halkán merem feltenni a kérdést, mert egyéni stílus kérdése is, hogy kinek mitől nyílik ki a bicska a zsebében. De mióta világ a világ, voltak dolgok, amiket Istent tagadónak, bántónak, blaszfémianak neveztek, indexekre, tiltólistákra tettek.

Vagy nincs is ilyen kategória? Csak mi, emberek bántódunk meg Isten nevében? Lehet, az dühít, hogy akik nem ismerik a Bibliát, azok ez alapján alkotnak fogalmat Krisztusról? Nem tudom.

Az ördög evangéliuma és a „melyik ajtón menjek be?”

Számomra mi a döntő abban, hogy mit kapcsolok ki és mit nem? Én szeretem azokat a műveket, amelyek nem prüdek, nem illemkednek, értékrendjük mégis megfelel a biblikusnak. Gondolok itt - sokak meglepetésére - a Tankcsapda művekre, amelyek nem a szépről és jóról, hanem általánosan véve a rosszról beszélnek, de aki ismeri őket, tudja, mi csoda iróniával, milyen éllel. Csöppet sem követendőnek tartva a vázolt értékrendet, nagyon aktuális társadalomkritikával. Mint ahogy Bulgakov Mester és Margaritájára sem tudok haragudni, noha az ortodox egyház sokáig vívott ellene, mint az ördög megjelenítése, az ördög evangéliuma ellen. (Évente újraolvasom a regényt) Az a furcsa, hogy erről a Woland nevű alakról végig az a kép, hogy csak rosszságokat csinál. Mégis kiderül, hogy igazából igazságot tesz. A jó elnyeri méltó jutalmát, s rossz pedig különféle módokon kapja meg a maga büntetését. Azért sem bosszant a két fent nevezett görbe tükör, mert soha nem hazudták azt magukról, hogy Istent akarnak bemutatni a világnak.

Szupersztár, de ki?

Vannak azonban olyan művek, amelyek

direkt Istent szándékoznak bemutatni valamilyen formában, valamilyen aspektusból. A Jézus Krisztus Szupersztár című filmet nagyon szeretem, mert számomra olyan mély érzélemvilággal tudta átadni a már ismert történetet, ami nagyon segített személyessé lennie. Tudom, hogy mások már ezt a poposított történetmesélést sem állhatják, nekem mégis sokat adott. Azonban kevéssé mondhatom el ezt a színházban éppen most futó Jézus Krisztus Szupersztárról, ahol a feszítő tömeget kell megtapsolnom a darab végén. Valóban nem tudom, hogy az, hogy a Jézust játszó színész is visszakoog a maga tapsáért, segít-e a dolgon, vagy csak tovább ront...

A fentiek jelzik, hogy egy-két esetben már tisztába tettem magamban, mit érzek blaszfémnek és mit nem, de számtalan ilyen és ehhez hasonló megvívandó csata van előttem. Gondolom, hogy ha a magam szubjektív rendszerébe beillesztetem még nem jelenti azt, hogy mások számára is egyértelmű a kategória, mi miért megtűrhető, vagy éppen díjazandó, és mi istentagadás. Ezért a magam szubjektív megértéseivel nem megelégedve utána néztem még néhány vitás esetnek a nagyon közeli múlt művészettörténetében.

Templom**- megszenteltelenített tér**

Az anglikán egyházak tiltakoznak egy Play Station 3 egyik játék ellen, mert az a manchesteri katedrálisban játszódik, ahol a játékos kedvére gyilkolhat. A szent tér kiszolgáltatása sérti a híveket. Ezzel szemben az alábbi, meglehetősen kínos videó ellen senki nem lépett fel a hazai egyházi palettán, pedig a díszletet szintén egy templom adja.

„Micsoda szent fiúk - küzdünk a lelki üdvödért! Oltári szent fiúk - és le is térdelünk ezért!... Oltári szent fiúk... csipem az ostyát meg a bort...”

Ki van a kereszten?

Mi a közös Munkácsy Mihályban, Madonnában, és egy disznóban? Az, hogy mind kipróbálták, milyen a kereszten. Munkácsy esetében kevesen reklamáltak és háborodtak fel, noha kép is készült arról, ahogyan a kereszten lóg. (Mindez előtanulmányul szolgált a festményeihez.) Madonna esetében viszont az összes

egyház fontosnak tartotta minél előbb közleménybe adni a tiltakozását.

Szintén kárhóztatott alkotások Herman Nitsch művei, ahol a meztelenség és patakokban folyó vér mellett keresztre feszített disznók sokkolják a közönséget.

Vajon az indíték befolyásolja a köz- és egyházi véleményt? Vagy vannak, akikkel szembeni előítéletünknek jó alkalmat ad egy-egy ilyen provokatív művészi megnyilvánulás? A művészek esetleg teljesen tudatosan állnak szembe a hívek által képviselt és értékelt látványvilággal és torzítják el a számukra fontos szimbólumokat?

Persze a konkrét adott esetek mögött ott motoszkál a kérdés, hogy mi a művészet. Hol a határa? Amennyiben úgy definiálnánk a művészetet, mint Istentől ihletett műveket, akkor rögtön volnának alkotások, amelyek ezen kívül esnek. De talán nem beszélhetünk sátnista művészetéről? Vagy éppen ateistáról? Nem tudom...

Egyáltalán mi is a blaszfém? Istenkáromlás. Régen az isteneket próbálták ilyen esetben megbékíteni, ha valaki ellenükre tett. De mivel ma a jog a keresztény Istent nem védi (mint transzcendens valóságot nem is tekinti tárgykörébe tartozónak), így csakis emberek vallásos érzelmeinek megsértését jelenti ma. Egyes országokban nagyon súlyos vétség a blaszfémia. Pakisztánban például Asai Bibit, egy 45 éves keresztény családanyát ítélték halálra nem túl meggyőzően bizonyított vádak alapján istenkáromlásért. A katolikus egyház egyenlőségjelet tesz a Szentlélek elleni bűn és a blaszfémia közé, mintegy ellentétjére változott ihletként értelmezve azt. A XIII. században Aquinói Tamás így megfogalmazott ezzel bűnnel kapcsolatosan: az ember önmaga zárja ki saját magát Isten szeretetéből és megbocsátásából azáltal, hogy elutasítja Istent és konokul kitart ebben az elutasításban.

Vajon jó vagy rossz, hogy ma Magyarországon semmilyen formában nem szankcionáljuk a blaszfémiát? És azért nem tesszük, mert elismerjük, hogy egyedül Isten ítéltet, vagy csak közönyösen átadjuk magunkat a relativizáló folyamatoknak? Magam sem tudom, csak hangosan gondolkodom.

Ami biztos, hogy ma az alkotónak csak saját lelkiismerete, konformizmusa és kreativitása szab határt.

Forrás: Parókia Portál

„A legdúsabb legelőkön legeltetem őket...” (Ez 34,14)

Tavaszi egyházközségi kirándulás

Nem Izrael magas hegyein, mint Ezékiel próféta könyvében, de bizony mi is a legdúsabb legelőkön jártunk az őrési kirándulásunkon. Ahol nemcsak a szemünket legeltethettük a pompázó, buja tavaszi tájon, hanem az Úr lelki táplálékáról is bőven gondoskodott számunkra. Lóránt atya és a kirándulás szervezője, a program összeállítója, Mónai Zsuzsa segítették őt ebben - köszönet fáradtságos munkájukért!

Május 14-én kora reggel két buszt is megtöltöttek a Szent József Plébánia hívei az immár hagyományos tavaszi egyházközségi kiránduláson. Ezúttal a vadregényes, természeti és kulturális szépségekben bővelkedő Őrség volt az úti cél.

A szép időt ígérő reggelen beszálás után egy ősrégi ír imádsággal köszöntöttük Istent, áldást kérve utunkra.

„Az Úr legyen előtted,

hogyan a jó utat mutassa neked.

...áldjon meg téged a jóságos Isten
ma, holnap és minden időben.”

Első állomásunk Körmen, a Szent Erzsébet templom volt. A gyönyörű barokk templom naponta látható falai között a „szegények hercegét, gyógyítóját”, boldog Batthyány-Strattmann Lászlót. Dr. Gyürki László ny. plébános úr szakavatott, magával ragadó előadása még inkább közelebb hozott bennünket a boldogemlékü herceghez, kinek személyes tárgyait, gyógyító eszközeit, életútját kis múzeum mutatja be a templom oratóriumában. Batthyány gróf és családjának áldozatos, imádságos élete példát mutat mindannyiunknak, amit érdemes volna követni. Egyik fiatalunk úgy fogalmazott Körmenet elhagyva: „ha máshova nem is mennénk, már megérte eljönni erre a kirándulásra, olyan sokat tanultam ebből az elő-

adásból...”

Körmenről utunk a szelíden hullámzó dombvidéken Szentgotthárdon át a közeli Rábakethelyre vezetett. Kirándulásunknak különleges spirituális célja a tisztelgés volt az 1957 decemberében brutális kegyetlenséggel meggyilkolt Brenner János emlékének. Vértanúhalála helyszínén egy erdővel övezett tisztáson 1996-ban kápolnát emeltek: a Jó Pásztor kápolnát. Bent egy kis tárló is felidéz a 26 évet élt káplán életét és halálát, kinek papi jelmondata: „Az Isten-szeretőknek minden a javukra válik.” (Róm 8,28)

Imádkozunk minden nap boldoggá avatásáért!

Plébános urunk itt mutatta be a szentmisét, melynek szónoka és tanúságtevője Arányi Zoltán kispap volt. Csodálatosan felemelő lelki élményben lehetett így részünk.

Utunk továbbvitt az Őrségi Nemzeti Parkba. Pityer-szeren régi, XVII. – XIX. században épült boronaházak berendezett helyiségekkel, gazdasági épületekkel idézték fel azt a boldog időt, amikor az ember még szerves egységben élt a természettel. Olyan jó volt látni, hogy ma is vannak, akik ezt a cseppet sem könnyű, de nagyon tartalmas életet választják. Szalafön ugyanis egy kedves, Budapestről leköltözött, biogazdálkodást folytató, 6 gyermekes család kertjében

kellemes meglepetés várt ránk: különböző ízesítésű finom, a háziasszony által készített kecskesajtokat, magos házikenyeret kóstolhattunk meg egy-egy pohárka vörösborkíséretében.

Magyarszombatfán megtekintettük Gömbös Mátyás vadászati magánmúzeumát a házigazda szíves-zínes vezetésével.

Az idő jócskán estébe hajlott már, amikor megérkezünk Szentgyörgyvölgyre megcsodálni a XVII. századi festett, kazettás mennyezetű gyönyörű református templomot. Elszomorító volt hallani, hogy a hajdan szebb napokat látott (800 férőhelyes) templomot ma mindössze 10-15 hívő látogatja rendszeresen, és a környékbeli településekről csupán 15 gyermek jár a körzeti(!) általános iskolába. Az elnéptelenedés és elöregedés a környék legfőbb gondja, pedig a Jó Isten igazán nem fukarkodott a természet gazdagságával, mikor ezt a vidéket megteremtette. A fiatal, 3 gyermekes lelkésszel együtt imádkoztunk a helyi közösség gyarapodásáért. Még egy szemet gyönyörködtető élmény várt ránk: Vörös Ferenc fazekas műhelyének megtekintése.

Hazafelé indulva a vidám kirándulócsapat egy ízletes vacsorát költöztetett el a GO-NA fogadóban.

A szerencsés hazaérkezés után valóban egy testet-lelket gazdagító szép nap emlékével térhettünk otthonainkba.

Köszönjük a Jó Istennek és „földi” segítőink!

Bárcki Lászlóné